Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba w składzie powiększonym)

z dnia 10 września 2025 r.*

Środowisko naturalne – Konwencja z Aarhus – Oddalenie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 – Rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 – Produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej – Taksonomia – Wymogi dotyczące technicznych kryteriów kwalifikacji – Artykuł 19 rozporządzenia (UE) 2020/852 – Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu – Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu – Brak poważnych szkód względem innych celów środowiskowych

W sprawie T-583/22

Fédération environnement durable, z siedzibą w Paryżu (Francja),

Bundesinitiative Vernunftkraft eV, z siedzibą w Berlinie (Niemcy),

Vent de Colère! – Fédération nationale, z siedzibą w Peyraud (Francja),

Vent de Raison – Wind met Redelijkheid (VdR-WmR), z siedzibą w Petit-Rœulx (Belgia),

które reprezentował M. Le Berre, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. von Rintelen, G. Gattinara, C. Auvret i B. De Meester, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (szósta izba w składzie powiększonym),

w składzie: J. Costeira, prezeska, M. Kancheva, U. Öberg, P. Zilgalvis i E. Tichy-Fisslberger (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pismo skarżących złożone w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2023 r.,

uwzględniając pytanie zadane stronom przez Sąd,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 listopada 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżące, Fédération environnement durable, Bundesinitiative Vernunftkraft eV, Vent de Colère! – Fédération nationale i Vent de Raison – Wind met Redelijkheid (VdR-WmR), wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej Ares(2022) 4952619 z dnia 7 lipca 2022 r., w której Komisja oddaliła jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2139 z dnia 4 czerwca 2021 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. 2021, L 442, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym"), w odniesieniu do niektórych aspektów związanych z działalnością gospodarczą polegającą na „produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej" (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Rozporządzenie delegowane zostało przyjęte przez Komisję w szczególności na podstawie art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13), czyli tak zwanego rozporządzenia w sprawie taksonomii.

3 Zostało ono opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 9 grudnia 2021 r.

4 W dniu 3 lutego 2022 r. skarżące złożyły do Komisji wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia delegowanego na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. (Dz.U. 2021, L 356, s. 1). Podniosły one zasadniczo, że we wspomnianym rozporządzeniu delegowanym nie wykazano, iż działalność gospodarcza polegająca na „produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej" wnosi istotny wkład w osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w tym rozporządzeniu delegowanym.

5 W dniu 7 lipca 2022 r. Komisja przekazała skarżącym zaskarżoną decyzję. W decyzji tej oddaliła ona jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, uzasadniając to tym, że rozporządzenie delegowane jest zgodne z właściwym prawem Unii Europejskiej.

Żądania stron

6 Skarżące wnoszą zasadniczo do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

7 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

8 Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów, zorganizowanych zasadniczo wokół szeregu zagadnień tematycznych. Zarzut pierwszy dotyczy opracowania rozporządzenia delegowanego i składa się z trzech części, w których skarżące podnoszą naruszenie przepisów prawa Unii. W ramach zarzutu drugiego odnoszą się one do celu polegającego na łagodzeniu zmian klimatu i powołują się na naruszenia różnych przepisów prawa Unii w ramach czterech części tego zarzutu. Zarzut trzeci dotyczy celu, jakim jest adaptacja do zmian klimatu. W ramach czterech części zarzutu czwartego skarżące poruszają zasadę „nie czyń poważnych szkód" innym celom środowiskowym. W zarzucie piątym podnoszą one wreszcie, że Komisja nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia.

9 W replice skarżące podnoszą ponadto zarzut posiłkowy, powołując się na niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego w rozumieniu art. 277 TFUE.

Uwagi wstępne dotyczące rozporządzenia 2020/852 i rozporządzenia delegowanego

10 Rozporządzenie 2020/852, zgodnie z jego art. 1 ust. 1, „ustanawia kryteria służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo". Zgodnie z motywem 3 rozporządzenie to stanowi kluczowy krok, aby ukierunkować przepływy finansowe na zrównoważoną działalność w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej Unii do 2050 r.

11 W tym celu rozporządzenie 2020/852 ustanawia, jak wynika z jego motywów 6 i 12, system jednolitej klasyfikacji zrównoważonej działalności (zwany „taksonomią"), aby zharmonizować na szczeblu Unii kryteria pozwalające ustalić, czy dana działalność gospodarcza jest zrównoważona środowiskowo, co daje inwestorom i innym podmiotom gospodarczym wspólne zrozumienie działalności gospodarczej, która jest zrównoważona środowiskowo.

12 Zgodnie z art. 3 rozporządzenia 2020/852 „[d]o celów określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo, dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, jeżeli działalność ta:

a) wnosi istotny wkład w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 zgodnie z art. 10–16;

b) nie wyrządza poważnych szkód dla żadnego z celów środowiskowych określonych w art. 9 zgodnie z art. 17;

[…]

d) spełnia techniczne kryteria kwalifikacji, które zostały ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 10 ust. 3 [i] art. 11 ust. 3 […]”.

13 Sześcioma celami środowiskowymi wymienionymi w art. 9 rozporządzenia 2020/852 są następujące cele:

„a) łagodzenie zmian klimatu;

b) adaptacja do zmian klimatu;

c) zrównoważone wykorzystywanie i ochrona zasobów wodnych i morskich;

d) przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym;

e) zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrola;

f) ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów”.

14 Artykuł 4 rozporządzenia 2020/852 przewiduje, że państwa członkowskie i Unia stosują kryteria określone w art. 3 celem ustalenia, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby wszelkich środków określających wymogi dla uczestników rynku finansowego lub emitentów w odniesieniu do produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, które są udostępniane jako zrównoważone środowiskowo.

15 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 stanowi, że „[d]ana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w ustabilizowanie stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie pozwalającym zapobiec groźnej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny, zgodnie z długoterminowym celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim [w sprawie zmian klimatu, zatwierdzonym w dniu 12 grudnia 2015 r.] poprzez niedopuszczanie do powstania emisji gazów cieplarnianych lub ich ograniczanie […] poprzez:

a) wytwarzanie […] energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z dyrektywą [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (wersja przekształcona) (Dz.U. 2018, L 328, s. 82)] […]”.

16 „Łagodzenie zmian klimatu” jest zdefiniowane w art. 2 pkt 5 rozporządzenia 2020/852 jako „proces polegający na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C i na dążeniu do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, jak określono w porozumieniu paryskim [w sprawie zmian klimatu, zatwierdzonym w dniu 12 grudnia 2015 r.]”.

17 Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia 2020/852 przewiduje, że Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 tego rozporządzenia w celu:

„a) uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu; oraz

b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów”.

18 Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 przewiduje, że dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, jeżeli działalność ta:

„a) obejmuje rozwiązania w zakresie adaptacji, które istotnie ograniczają ryzyko niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych dla tej działalności gospodarczej albo istotnie ograniczają te niekorzystne skutki bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa; lub

b) zapewnia rozwiązania w zakresie adaptacji, które – oprócz tego, że spełniają warunki określone w art. 16 – wnoszą istotny wkład w zapobieganie ryzyku niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa, lub w ograniczanie tego ryzyka, bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa”.

19 Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia 2020/852 stanowi, że Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 tego rozporządzenia w celu:

„a) uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu; oraz

b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarczą, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów”.

20 Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 brzmi następująco:

„Do celów art. 3 lit. b) daną działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody:

a) łagodzeniu zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczących emisji gazów cieplarnianych;

b) adaptacji do zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do nasilenia niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych, przyszłych warunków klimatycznych, wywieranych na tę działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa;

c) zrównoważonemu wykorzystywaniu i ochronie zasobów wodnych i morskich, jeżeli działalność ta szkodzi:
   (i) dobremu stanowi lub dobremu potencjałowi ekologicznemu jednolitych części wód, w tym wód powierzchniowych i wód podziemnych; lub
   (ii) dobremu stanowi środowiska wód morskich;

d) gospodarce o obiegu zamkniętym, w tym zapobieganiu powstawaniu odpadów i recyklingowi, jeżeli:
   (i) działalność ta prowadzi do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu;
   (ii) działalność ta prowadzi do znacznego zwiększenia wytwarzania, spalania lub unieszkodliwiania odpadów, z wyjątkiem spalania odpadów niebezpiecznych nienadających się do recyklingu; lub
   (iii) długotrwałe składowanie odpadów może wyrządzać poważne i długoterminowe szkody dla środowiska;

e) zapobieganiu zanieczyszczeniu i jego kontroli, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w porównaniu z sytuacją sprzed rozpoczęcia tej działalności; lub

f) ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów, jeżeli działalność ta:
   (i) w znacznym stopniu szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów; lub
   (ii) jest szkodliwa dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii”.

21 Artykuł 19 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 przewiduje, że techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione w szczególności na podstawie art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia muszą:

„a) określać najistotniejsze potencjalne wkłady w realizację danego celu środowiskowego, z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej i z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;

[…]

c) być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy;

[…]

f) opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności określonej w art. 191 TFUE;

[…]

j) obejmować wszystkie istotne rodzaje działalności gospodarczej w danym sektorze i zapewniać, aby były one traktowane jednakowo, jeśli wnoszą taki sam wkład netto w realizację celów środowiskowych określonych w art. 9 niniejszego rozporządzenia, z myślą o uniknięciu zakłóceń konkurencji na rynku; oraz

k) być łatwe w użyciu i sformułowane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania.

[…]".

22 Rozporządzenie delegowane zostało przyjęte na podstawie w szczególności art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia 2020/852 (zob. pkt 2 powyżej).

23 Artykuł 1 rozporządzenia delegowanego przewiduje, że w załączniku I do tego rozporządzenia określono techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia delegowanego techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, na jakich można uznać, że dana działalność gospodarcza wnosi istotny wkład w adaptację do zmian klimatu oraz nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych, zostały określone w załączniku II do tego rozporządzenia.

24 W załącznikach I i II do rozporządzenia delegowanego określono techniczne kryteria kwalifikacji dla każdej działalności gospodarczej będącej przedmiotem wspomnianego rozporządzenia delegowanego, w szczególności w pkt 4.3 wspomnianego załącznika I i w pkt 4.3 wspomnianego załącznika II w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

Uwagi wstępne w przedmiocie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej i zakresu kontroli sprawowanej przez Sąd

25 Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 każda organizacja pozarządowa spełniająca kryteria określone w art. 11 tego rozporządzenia jest uprawniona do wszczęcia wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do aktu administracyjnego w drodze uzasadnionego wniosku do instytucji lub organu Unii, który przyjął ten akt, wskazując jako podstawę, że taki akt narusza prawo ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia.

26 Nieodłączną cechą systemu wewnętrznej procedury odwoławczej jest to, że osoba występująca z wnioskiem o wszczęcie postępowania odwoławczego przedstawia konkretne i szczegółowe powody mogące podważyć ocenę, na jakiej opiera się akt administracyjny (zob. podobnie wyrok

z dnia 12 września 2019 r., TestBioTech i in./Komisja, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 68). W związku z tym taki wnioskodawca ma obowiązek wskazać okoliczności faktyczne lub argumenty prawne, które mogą uzasadniać wiarygodne, to znaczy istotne wątpliwości, jeśli chodzi o ocenę dokonaną przez instytucję lub organ Unii w przyjętym akcie (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 września 2019 r., TestBioTech i in./Komisja, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 69; z dnia 6 października 2021 r., ClientEarth/Komisja, C-458/19 P, EU:C:2021:802, pkt 60).

27 Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do aktu administracyjnego zmierza więc do stwierdzenia podnoszonej niezgodności z prawem lub braku zasadności danego aktu. Wnioskodawca może następnie, zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 1367/2006 w związku z art. 10 tego rozporządzenia, wystąpić do sądu Unii, wnosząc skargę o stwierdzenie braku właściwości, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatów lub jakiejkolwiek normy prawnej związanej z ich stosowaniem lub nadużycia władzy w odniesieniu do decyzji oddalającej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jako bezzasadny (wyrok z dnia 12 września 2019 r., TestBioTech i in./Komisja, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 38).

28 Taka skarga nie może opierać się na nowych podstawach lub dowodach, które nie zostały przedstawione we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej pod rygorem pozbawienia określonego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 wymogu dotyczącego uzasadnienia takiego wniosku, jego skuteczności (effet utile) i zmiany przedmiotu postępowania wszczętego wskutek tego wniosku (wyrok z dnia 12 września 2019 r., TestBioTech i in./Komisja, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 39). Instytucja lub organ Unii, które wydały akt administracyjny, którego dotyczy wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, nie są zobowiązane do zbadania innych podstaw niż te, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę przy wnoszeniu wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej (wyrok z dnia 12 września 2019 r., TestBioTech i in./Komisja, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 40).

29 Jednakże od strony skarżącej wnoszącej skargę do Sądu na decyzję oddalającą jej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie można wymagać, by ograniczyła się do dosłownego odtworzenia argumentów podniesionych przez siebie we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Po pierwsze bowiem, taka strona skarżąca powinna mieć możliwość podniesienia argumentów mających na celu zakwestionowanie pod względem prawnym zasadności decyzji wydanej w odpowiedzi na jej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Tego rodzaju argumenty nie mogą jednak zmienić przedmiotu postępowania wszczętego tym wnioskiem, gdyż w przeciwnym razie postępowanie to zostałoby pozbawione skuteczności. W szczególności nie mogą one zawierać nowych argumentów lub dowodów, które mogły były zostać podniesione w momencie składania wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Po drugie, argumentu, który nie został podniesiony na etapie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, nie można uznać za nowy i niedopuszczalny na etapie skargi przed Sądem, jeżeli stanowi on jedynie rozszerzenie argumentacji przedstawionej już w ramach tego wniosku. W celu uznania go za rozszerzenie uprzednio przedstawionego zarzutu lub zarzutu szczegółowego nowy argument powinien wykazywać dostatecznie ścisły związek z pierwotnie przedstawionymi zarzutami lub zarzutami szczegółowymi, tak aby można go było uważać za wynik zwykłego rozwinięcia debaty w ramach spornego postępowania. Ze względu na szczególny charakter wewnętrznej procedury odwoławczej ustanowionej rozporządzeniem nr 1367/2006 możliwość taką należy jednak pogodzić z koniecznością zachowania jej skuteczności, wobec czego nie może ona pozwalać stronie skarżącej na zmianę przedmiotu tej procedury poprzez zgłoszenie nowych podstaw lub dowodów, które nie mają wystarczająco ścisłego związku z zarzutami podniesionymi na etapie

wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Tak więc taka strona skarżąca nie może podnosić nowych argumentów „kontekstowych", które wymykają się logice tej zasady zgodności, chyba że przyzna się, iż takie argumenty są w każdym wypadku bezskuteczne (zob. wyrok z dnia 21 lutego 2024 r., PAN Europe/Komisja, T-536/22, odwołanie w toku, EU:T:2024:98, pkt 44–47 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 W ramach skargi na decyzję oddalającą jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dopuszczalne są wyłącznie zarzuty mające na celu wykazanie naruszeń prawa lub błędów w ocenie skutkujących niezgodnością tej decyzji z prawem, a nie zarzuty dotyczące aktu administracyjnego, w odniesieniu do którego wystąpiono z wnioskiem o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej (wyrok z dnia 6 października 2021 r., ClientEarth/Komisja, C-458/19 P, EU:C:2021:802, pkt 49).

31 Co do zasady zakres kontroli sądowej decyzji oddalającej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie różni się od zakresu kontroli sądowej aktu administracyjnego, który był przedmiotem owego wniosku, gdyby akt ten miał być przedmiotem skargi do sądu (zob. podobnie wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., TestBioTech i in./Komisja, T-177/13, niepublikowany, EU:T:2016:736, pkt 76, 81).

32 Zgodnie z orzecznictwem, w sytuacji gdy od instytucji Unii wymaga się dokonywania kompleksowych ocen – takich jak oceny leżące u podstaw opracowania technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza jest zrównoważona środowiskowo – przysługuje jej szeroki zakres uznania (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo). W takim przypadku kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad zasadnością uzasadnienia decyzji takiej jak zaskarżona decyzja, nie może prowadzić do zastąpienia oceny Komisji własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy decyzja ta nie została oparta na niedokładnych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 W tym względzie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd Unii powinien w szczególności nie tylko zbadać materialną prawdziwość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także sprawdzić, czy dowody te stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (zob. wyrok z dnia 4 maja 2023 r., BCE/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo). Jeżeli bowiem instytucji przysługuje szeroki zakres uznania, zasadnicze znaczenie ma poszanowanie gwarancji proceduralnych, wśród których znajduje się ciążący na tej instytucji obowiązek zbadania w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych okoliczności danej sytuacji (zob. wyrok z dnia 4 maja 2023 r., BCE/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Aby wykazać, że instytucja popełniła oczywisty błąd w ocenie złożonych okoliczności faktycznych, dający podstawę do stwierdzenia nieważności wydanego przez nią aktu, dowody przedstawione na poparcie takiego zarzutu muszą być wystarczające do pozbawienia wiarygodności oceny okoliczności faktycznych przyjętej w tym akcie (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 czerwca 2018 r., Lubrizol France/Rada, C-223/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:442, pkt 39; z dnia 7 maja 2020 r., BTB Holding Investments i Duferco Participations Holding/Komisja, C-148/19 P, EU:C:2020:354, pkt 74).

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego opracowania rozporządzenia delegowanego

35 Skarżące kwestionują odpowiedzi udzielone przez Komisję w zaskarżonej decyzji na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej niektórych aspektów opracowania rozporządzenia delegowanego. W ramach trzech odrębnych części omawianego zarzutu twierdzą one, że odpowiedzi te naruszają szereg przepisów.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 6–8 konwencji z Aarhus i art. 9 rozporządzenia nr 1367/2006

36 Skarżące twierdzą, że odpowiedź Komisji w zaskarżonej decyzji na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej niektórych aspektów opracowania rozporządzenia delegowanego nie odpowiada poziomowi informowania społeczeństwa i konsultacji z nim przewidzianemu w art. 6–8 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005, L 124, s. 4, zwanej dalej „konwencją z Aarhus"), zatwierdzonej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005, L 124, s. 1), oraz w art. 9 rozporządzenia nr 1367/2006. Po pierwsze, proces informowania i konsultacji rozpoczął się jeszcze przed przyjęciem rozporządzenia 2020/852. Po drugie, skarżące uważają, że chociaż odpowiadają one definicji „zainteresowanej społeczności" w rozumieniu tej konwencji, to nie zostały uznane za „zainteresowane strony", z którymi skonsultowała się Komisja. Po trzecie, w świetle okoliczności drugiej połowy 2020 r. i w 2021 r. pojęcie „informowania i udziału społeczeństwa" nabrało innego znaczenia, które należało wziąć pod uwagę w procesie konsultacji. Po czwarte, zaskarżona decyzja zawiera nowe informacje, które nie zostały jasno wyrażone w tym rozporządzeniu delegowanym i które nie zostały uwzględnione przy jego opracowywaniu, podczas gdy społeczeństwo powinno było zostać poinformowane i należało skonsultować się z nim w tym względzie przed przyjęciem wspomnianego rozporządzenia delegowanego.

37 W replice skarżące podnoszą, że Komisja nie wskazała, iż poinformowała w szczególności o technicznych kryteriach kwalifikacji do celów taksonomii i przy opracowywaniu rozporządzenia delegowanego w celu uzyskania informacji w tej konkretnej kwestii. Ich zdaniem Komisja nie wskazuje również treści tych informacji ani sposobu, w jaki zostały one w miarę możliwości uwzględnione. Utrzymują one, że wspomniane rozporządzenie delegowane wchodzi w zakres pojęcia „planów lub programów" w rozumieniu art. 9 rozporządzenia nr 1367/2006.

38 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

39 W pkt 48 skargi skarżące wskazują, że „[z]godność z prawem opracowania rozporządzenia delegowanego została zakwestionowana we wniosku [o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej] (załącznik A.1 do skargi, s. 13, 14)". W tym względzie należy zauważyć, że wniosek ten zawiera część zatytułowaną „Przegląd przygotowania rozporządzenia delegowanego", która rozpoczyna się na s. 13 akapitem o następującym brzmieniu: „[skarżące] wnoszą o przegląd przepisów [tego] rozporządzenia delegowanego dotyczących działalności [gospodarczej] polegającej na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej poprzez zastosowanie etapów

przewidzianych w odpowiednich przepisach rozporządzenia 2020/852". Następnie skarżące podzieliły swoje argumenty na cztery grupy. Omawiana część zarzutu odnosi się do trzeciej grupy argumentów przedstawionych w dwóch akapitach, które brzmią następująco:

„Po trzecie, przegląd odpowiednich technicznych kryteriów kwalifikacji powinien obejmować zarówno uprzednie informowanie społeczeństwa, jak i konsultacje społeczne zgodnie z wymogami konwencji z Aarhus.

W szczególności informowanie społeczeństwa i konsultowanie się z nim w sprawie odpowiednich technicznych kryteriów kwalifikacji powinno opierać się na poddanym przeglądowi projekcie rozporządzenia delegowanego".

40 Tymczasem z brzmienia rozpatrywanych akapitów w związku z akapitem wprowadzającym nie wynika, że skarżące uważają, iż rozporządzenie delegowane zostało przyjęte przez Komisję niezgodnie ze wskazanymi w nim szczególnymi aspektami konwencji z Aarhus.

41 Przeciwnie, brzmienie omawianych akapitów wskazuje raczej, że zdaniem skarżących Komisja powinna była uwzględnić aspekty proceduralne podczas przyszłego przeglądu wewnętrznego rozporządzenia delegowanego, który instytucja ta powinna przeprowadzić.

42 Wynika z tego, że wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 26 powyżej, w omawianych akapitach skarżące nie przedstawiły we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej konkretnych i szczegółowych powodów mogących podważyć oceny, na których opiera się rozporządzenie delegowane jako akt administracyjny, ani nie wskazały istotnych okoliczności faktycznych lub argumentów prawnych mogących uzasadniać wiarygodne, to znaczy istotne wątpliwości co do oceny dokonanej przez Komisję we wspomnianym rozporządzeniu delegowanym jako akcie, którego dotyczy wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.

43 Tymczasem zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 28 powyżej Komisja nie była zobowiązana do zbadania powodów innych niż te przedstawione przez skarżące w momencie składaniu wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. W szczególności nie była ona zobowiązana do badania z własnej inicjatywy potencjalnych powodów związanych z informowaniem społeczeństwa i konsultacjami społecznymi podczas przygotowywania i przyjmowania rozporządzenia delegowanego, na które skarżące się nie powołały.

44 Omawiana część zarzutu nie może zatem zostać uwzględniona.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006

45 Skarżące twierdzą, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie ustosunkowała się do szeregu kwestii podniesionych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, naruszając tym samym art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006. Kwestiami tymi są, po pierwsze, spoczywający na Komisji obowiązek zgromadzenia wszelkiej niezbędnej wiedzy specjalistycznej przed przyjęciem rozporządzenia delegowanego, po drugie, okoliczność, że opinia platformy ds. zrównoważonego finansowania dotycząca technicznych kryteriów kwalifikacji została wydana po przyjęciu tego aktu, a po trzecie, okoliczność, że wspomniane rozporządzenie delegowane oraz rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/2486 z dnia 27 czerwca 2023 r. uzupełniające rozporządzenie 2020/852 poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca

istotny wkład w zrównoważone wykorzystywanie i ochronę zasobów wodnych i morskich, w przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, w zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrolę lub w ochronę i odbudowę bioróżnorodności i ekosystemów, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem któregokolwiek z innych celów środowiskowych, i zmieniające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej (Dz.U. L, 2023/2486), w odniesieniu do innych celów środowiskowych nie zostały przyjęte zgodnie z harmonogramem przewidzianym w rozporządzeniu 2020/852, w związku z czym drugie rozporządzenie delegowane nie było dostępne przy opracowywaniu pierwszego rozporządzenia delegowanego.

46 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

47 Z akt sprawy wynika, że dwie pierwsze kwestie podniesione przez skarżące (zob. pkt 45 powyżej) dotyczą dwóch pierwszych grup argumentów przedstawionych w części zatytułowanej „Przegląd przygotowania rozporządzenia delegowanego” w czterech akapitach, które brzmią następująco:

„Po pierwsze, ocena odpowiednich technicznych kryteriów kwalifikacji powinna obejmować doradztwo platformy ds. zrównoważonego finansowania, o którym mowa w [art. 20 ust. 2] rozporządzenia 2020/852.

Obecnie z własnego sprawozdania [platformy ds. zrównoważonego finansowania] jasno wynika, że »platformie powierzono zadanie skupienia się na [technicznych kryteriach kwalifikacji] i wydania zalecenia dla Komisji w odniesieniu do drugiego projektu aktu delegowanego dotyczącego zrównoważonej działalności na rzecz celów środowiskowych 3–6« […].

Przegląd powinien zatem obejmować specjalne doradztwo [platformy ds. zrównoważonego finansowania] w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących znacznego wkładu produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej w osiągnięcie dwóch pierwszych celów środowiskowych, a mianowicie łagodzenia zmian klimatu i adaptacji do zmian klimatu.

Po drugie, z poprzedniego punktu wynika, że rozporządzenie delegowane nie spełnia przewidzianego w [art. 23 ust. 4] rozporządzenia 2020/852 wymogu »zgromadzenia wszelkiej niezbędnej wiedzy specjalistycznej przed przyjęciem [aktu delegowanego]«”.

48 Trzy pierwsze akapity, o których mowa, nie zawierają żadnego konkretnego powodu dotyczącego prawidłowości przyjęcia rozporządzenia delegowanego. Okoliczność, że skarżące uważają, iż proces ten nie przebiegł prawidłowo, wynika jedynie z omawianego akapitu czwartego.

49 Z czterech omawianych akapitów wynika zatem, że jedynym szczegółowym i konkretnym powodem wskazanym przez skarżące we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej było twierdzenie, iż Komisja działała w sposób sprzeczny z art. 23 ust. 4 rozporządzenia 2020/852, nie gromadząc wszelkiej niezbędnej wiedzy specjalistycznej przed przyjęciem i w trakcie opracowywania rozporządzenia delegowanego, ponieważ platforma ds. zrównoważonego finansowania nie wydała żadnej opinii na temat technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących celów środowiskowych w zakresie łagodzenia zmian klimatu i adaptacji do tych zmian.

50 Jednakże w pkt 3 załącznika I do zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje, co następuje:

„Artykuł 20 ust. 2 lit. a) i motyw 38 rozporządzenia [2020/852] przewidują, że platforma doradza Komisji w kwestii technicznych kryteriów kwalifikacji, natomiast art. 10 ust. 4, art. 11 ust. 4 i motyw 54 [tego] rozporządzenia nakładają na Komisję obowiązek skonsultowania się z platformą przed przyjęciem aktów delegowanych zawierających techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące łagodzenia zmian klimatu i adaptacji do tych zmian. Przepisy te nie określają warunków ani harmonogramu konsultacji z platformą, a jedynie wskazują, że takie konsultacje muszą mieć miejsce przed przyjęciem aktów delegowanych.

[…]

Na podstawie art. 10 ust. 4, art. 11 ust. 4 i art. 20 rozporządzenia [2020/852] w dniu 19 listopada 2020 r. Komisja zwróciła się do platformy o wydanie opinii na temat projektu aktu delegowanego przed jego przyjęciem. W dniu 20 listopada 2020 r. Komisja opublikowała projekt aktu delegowanego w celu przeprowadzenia konsultacji publicznych do dnia 18 grudnia 2020 r. W dniu 18 grudnia 2020 r. platforma przedstawiła swoje uwagi na temat projektu aktu delegowanego [dokument dostępny obecnie pod adresem https://finance.ec.europa.eu/system/files/2020-12/201218-eu-platform-on-sustainable-finance-opinion-taxonomy-delegated-act_en.pdf] w ramach konsultacji publicznych. W związku z tym przeprowadzono należyte konsultacje z platformą podczas opracowywania aktu delegowanego i przed jego przyjęciem. Komisja przyjęła ostateczny projekt dopiero w dniu 4 czerwca 2021 r. […]”.

51 W świetle tych jasnych wyjaśnień skarżące mylnie twierdzą, że „w [zaskarżonej] decyzji nie zakwestionowano faktu, że opinia platformy dotycząca konkretnie technicznych kryteriów kwalifikacji przyszłego rozporządzenia delegowanego została wydana w dniu 31 sierpnia 2021 r., czyli po [przyjęciu] rozporządzenia delegowanego w dniu 4 czerwca 2021 r.”.

52 W zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśniła bowiem, że skonsultowano się z platformą ds. zrównoważonego finansowania i że przedstawiła ona swoje uwagi w dniu 18 grudnia 2020 r., czyli przed przyjęciem rozporządzenia delegowanego, w związku z czym przeciwne twierdzenia skarżących nie są zasadne.

53 Jeśli chodzi o trzecią kwestię podniesioną przez skarżące (zob. pkt 45 powyżej), dotyczy ona czwartej grupy argumentów przedstawionej w części zatytułowanej „Przegląd przygotowania rozporządzenia delegowanego” w trzech akapitach, które brzmią następująco:

„Po czwarte, ocena odpowiednich technicznych kryteriów kwalifikacji powinna zostać dokonana w świetle wszystkich celów środowiskowych określonych w art. 9 rozporządzenia 2020/852 [uwzględnionych] jednocześnie, o których mowa w art. 10–15 rozporządzenia 2020/852 w związku z art. 19 tego rozporządzenia.

Mówiąc konkretnie, pierwszy akt delegowany (obecnie rozporządzenie delegowane) dotyczący technicznych kryteriów kwalifikacji w odniesieniu do dwóch pierwszych celów środowiskowych [oraz zasady (»nie czyń poważnych szkód«) w odniesieniu do pozostałych celów środowiskowych] miał zostać przyjęty do »dnia 31 grudnia 2020 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2022 r.« (art. 10 ust. 6 i art. 11 ust. 6 rozporządzenia 2020/852), natomiast drugi akt delegowany w sprawie technicznych kryteriów

kwalifikacji dotyczących pozostałych celów środowiskowych miał zostać przyjęty do »dnia 31 grudnia 2021 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2023 r.« (art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 5, art. 14 ust. 5 i art. 15 ust. 5 rozporządzenia 2020/852).

Innymi słowy, oba wyżej wymienione akty delegowane powinny były zostać […] przygotowane i przyjęte, zanim zaczął obowiązywać pierwszy z nich (rozporządzenie delegowane). Przegląd rozporządzenia delegowanego powinien zatem mieć miejsce z uwzględnieniem drugiego aktu delegowanego, który był pierwotnie przewidziany w rozporządzeniu 2020/852".

54 Jak słusznie zauważają skarżące, Komisja nie poruszyła tej kwestii w zaskarżonej decyzji. Podnosi ona jednak, że ponieważ kwestia ta nie została poparta dowodami, była ona niedopuszczalna zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 26 powyżej, w związku z czym Komisja nie mogła się do niej ustosunkować.

55 Przede wszystkim należy zauważyć, że art. 10 ust. 6 i art. 11 ust. 6 rozporządzenia 2020/852 rzeczywiście przewidują, iż Komisja przyjmie akty delegowane ustanawiające techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do dwóch celów środowiskowych polegających na łagodzeniu zmian klimatu i adaptacji do tych zmian „do dnia 31 grudnia 2020 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia [ich] stosowania od dnia 1 stycznia 2022 r.". Natomiast art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 5, art. 14 ust. 5 i art. 15 ust. 5 rozporządzenia 2020/852 stanowią, że Komisja przyjmie akty delegowane ustanawiające techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do pozostałych czterech celów środowiskowych wymienionych w art. 9 rozporządzenia 2020/852 „do dnia 31 grudnia 2021 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia [ich] stosowania od dnia 1 stycznia 2023 r.".

56 W rzeczywistości rozporządzenie delegowane zostało przyjęte przez Komisję dopiero w dniu 4 czerwca 2021 r., ale stosuje się je od dnia 1 stycznia 2022 r. (art. 3 akapit drugi tego rozporządzenia delegowanego). Jeśli chodzi o rozporządzenie delegowane 2023/2486 w odniesieniu do pozostałych czterech celów środowiskowych, zostało ono przyjęte przez Komisję w dniu 27 czerwca 2023 r. Stosuje się je od dnia 1 stycznia 2024 r. (art. 6 akapit drugi tego rozporządzenia delegowanego).

57 Okazuje się zatem, że harmonogramy przyjmowania przewidziane z jednej strony w art. 10 ust. 6 i art. 11 ust. 6 rozporządzenia 2020/852, a z drugiej strony w art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 5, art. 14 ust. 5 i art. 15 ust. 5 tego rozporządzenia nie zostały dochowane.

58 W niniejszej sprawie skarżące podnoszą jednak, że rozporządzenie delegowane powinno było zostać opracowane z uwzględnieniem treści rozporządzenia delegowanego 2023/2486 w odniesieniu do pozostałych czterech celów środowiskowych. Uważają one zatem, że niedostępność tego drugiego rozporządzenia podczas przygotowywania rozporządzenia delegowanego powoduje jego wadliwość.

59 Tymczasem okoliczność, że rozporządzenie delegowane 2023/2486 w odniesieniu do pozostałych czterech celów środowiskowych zostało przyjęte po rozporządzeniu delegowanym, odpowiada harmonogramom przewidzianym z jednej strony w art. 10 ust. 6 i art. 11 ust. 6 rozporządzenia 2020/852, a z drugiej strony w art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 5, art. 14 ust. 5 i art. 15 ust. 5 tego rozporządzenia. Nawet gdyby harmonogramy te były przestrzegane, to rozporządzenie delegowane zostałoby przyjęte „do dnia 31 grudnia 2020 r.", podczas gdy rozporządzenie delegowane 2023/2486 w odniesieniu do pozostałych czterech celów środowiskowych powinno było zostać przyjęte w drugiej kolejności dopiero „do dnia 31 grudnia 2021 r.". Jest zatem

oczywiste, że następstwo dwóch rozporządzeń delegowanych zalecane we wspomnianych przepisach rozporządzenia 2020/852 było w pełni przestrzegane, nawet jeśli te rozporządzenia delegowane zostały przyjęte z opóźnieniem.

60 W tych okolicznościach, nawet przy założeniu, że ten argument skarżących jest dopuszczalny, czy to na etapie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, czy na etapie rozpatrywanej skargi, nie może on w żadnym razie uzasadniać wiarygodnych, to znaczy istotnych wątpliwości co do ocen dokonanych przez Komisję w rozporządzeniu delegowanym.

61 Z powyższego wynika, że omawianą część zarzutu należy oddalić w całości.

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej naruszenia art. 10 ust. 4, art. 11 ust. 4 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2020/852

62 Skarżące uważają zasadniczo, że przed przyjęciem rozporządzenia delegowanego nie skonsultowano się prawidłowo z platformą ds. zrównoważonego finansowania, o której mowa w art. 20 rozporządzenia 2020/852, co narusza art. 10 ust. 4, art. 11 ust. 4 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2020/852. Ich zdaniem w zaskarżonej decyzji nie kwestionuje się twierdzenia zawartego we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zgodnie z którym sama ta platforma wskazała, że została upoważniona do rozpatrzenia głównie projektu aktu delegowanego dotyczącego innych celów środowiskowych. Ponadto konsultacje z tą platformą nie dotyczyły konkretnie szczegółowych technicznych kryteriów kwalifikacji zawartych we wspomnianym rozporządzeniu delegowanym. Opinię w tej kwestii platforma wydała dopiero po przyjęciu tego rozporządzenia delegowanego. Zdaniem skarżących okoliczność, że wspomniana decyzja nie zawiera zobowiązania ze strony Komisji do usunięcia tych naruszeń, należy również uznać za naruszenie art. 10 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1367/2006.

63 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

64 Twierdzenia podniesione przez skarżące w ramach omawianej części zarzutu dotyczą pierwszej grupy argumentów przedstawionych w części zatytułowanej „Przegląd przygotowania rozporządzenia delegowanego”.

65 Jak przypomniano w pkt 50 i 52 powyżej, w zaskarżonej decyzji wyjaśniono, że Komisja zwróciła się do platformy ds. zrównoważonego finansowania o wydanie opinii na temat projektu aktu delegowanego przed jego przyjęciem, że Komisja opublikowała projekt aktu delegowanego w dniu 20 listopada 2020 r. w celu przeprowadzenia konsultacji publicznych do dnia 18 grudnia 2020 r. oraz że w dniu 18 grudnia 2020 r. platforma przedstawiła swoje uwagi na temat projektu aktu delegowanego.

66 W skardze skarżące powołują się na inny dokument, podobno datowany na dzień 31 sierpnia 2021 r., aby podnieść dwie kwestie. Po pierwsze, z dokumentu tego miałoby wynikać, że platforma ds. zrównoważonego finansowania uznała, iż została upoważniona jedynie do rozpatrzenia drugiego projektu aktu delegowanego dotyczącego czterech pozostałych celów środowiskowych. Po drugie, dopiero w ramach tego dokumentu wspomniana platforma przedstawiła swoją opinię dotyczącą konkretnie technicznych kryteriów kwalifikacji „przyszłego rozporządzenia delegowanego”.

67 Tymczasem, jak słusznie podnosi Komisja, przedmiotowy dokument, na który powołują się skarżące, jest w niniejszej sprawie pozbawiony znaczenia. Ze strony internetowej platformy ds. zrównoważonego finansowania wynika bowiem, że opublikowała ona projekt opinii dotyczącej technicznych kryteriów kwalifikacji w odniesieniu do czterech pozostałych celów środowiskowych w celu zebrania uwag w dniu 3 sierpnia 2021 r., zaś ostateczna opinia została opublikowana w dniu 30 marca 2022 r.

68 Z definicji opinie, o których mowa w pkt 67 powyżej, nie dotyczą w żaden sposób dwóch pierwszych celów środowiskowych, w odniesieniu do których techniczne kryteria kwalifikacji zostały ustanowione w rozporządzeniu delegowanym. Są one zatem pozbawione jakiegokolwiek znaczenia w niniejszej sprawie.

69 W pozostałym zakresie skarżące twierdzą zasadniczo, że opinia platformy ds. zrównoważonego finansowania z dnia 18 grudnia 2020 r. nie była kompletna, ponieważ wspomniana platforma ograniczyła się do zbadania kwestii ogólnych bez omówienia szczegółowych technicznych kryteriów kwalifikacji. Skarżące wywodzą z tej okoliczności, że załączniki do rozporządzenia delegowanego zawierające te kryteria nie zostały załączone do projektu rozporządzenia delegowanego przekazanego przez Komisję tej platformie w celu uzyskania opinii.

70 W tym względzie Komisja twierdzi, że zarówno projekt rozporządzenia delegowanego, jak i załączniki do niego zostały przedłożone platformie ds. zrównoważonego finansowania do zaopiniowania w dniu 19 listopada 2020 r.

71 W niniejszym przypadku z danych dostępnych na portalu Komisji poświęconym lepszemu stanowieniu prawa wynika, że projekt rozporządzenia delegowanego i dwa załączniki do niego zostały opublikowane w dniu 20 listopada 2020 r. do celów konsultacji publicznych do dnia 18 grudnia 2020 r. A zatem nawet przy założeniu, że Komisja nie przekazała tych załączników w dniu 19 listopada 2020 r., gdy zwróciła się do platformy ds. zrównoważonego finansowania o wydanie opinii na temat projektu, platforma ta uzyskała dostęp do wspomnianych załączników najpóźniej następnego dnia po wysłaniu jej zaproszenia i mogła je uwzględnić w celu wydania opinii.

72 Tym samym, zważywszy, że skarżące nie mogły obalić twierdzenia Komisji, zgodnie z którym skonsultowano się z platformą ds. zrównoważonego finansowania w sprawie projektu rozporządzenia delegowanego i w załącznikach do niego, w których wyszczególniono techniczne kryteria kwalifikacji, bez znaczenia jest ponadto okoliczność, że platforma ta nie wypowiedziała się szczegółowo na temat wspomnianych technicznych kryteriów kwalifikacji, ograniczając się do przedstawienia uwag o charakterze ogólnym.

73 O ile bowiem art. 10 ust. 4 i art. 11 ust. 4 rozporządzenia 2020/852 przewidują, że „[p]rzed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu”, o tyle przepisów tych nie można interpretować jako stanowiących przeszkodę do przyjęcia tych aktów delegowanych, w sytuacji gdy – jak w niniejszej sprawie – platforma ta nie zajęła wyraźnie stanowiska w przedmiocie wszystkich aspektów projektów aktów delegowanych przedłożonych jej do zaopiniowania.

74 W konsekwencji omawianą część zarzutu należy oddalić, w związku z czym zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego łagodzenia zmian klimatu

75 Zarzut drugi dzieli się na cztery części, dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 191 TFUE i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2020/852, po drugie, naruszenia art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852, po trzecie, naruszenia art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia 2020/852, oraz po czwarte, naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852.

76 Skarżące podważają zasadniczo dwa podejścia przyjęte ich zdaniem przez Komisję przy ustanawianiu technicznych kryteriów kwalifikacji w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej. Podnoszą one zasadniczo, że broniąc w zaskarżonej decyzji tych dwóch podejść mimo argumentów przedstawionych przez nie we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, Komisja naruszyła różne przepisy prawa Unii.

77 Sąd uważa, że warto pokrótce streścić te dwa zastrzeżenia skarżących przed rozpoczęciem analizy przedstawionych przez nie czterech części odnośnego zarzutu.

78 Po pierwsze, skarżące krytykują okoliczność, że techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej nie przewidują, że emisje CO_2 na kilowatogodzinę (kWh) energii elektrycznej wytworzonej z energii wiatrowej są rzeczywiście mierzone i przestrzegają określony próg. W pkt 4.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego ograniczono się bowiem do wskazania jako technicznego kryterium kwalifikacji w odniesieniu do istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu tego, że „[w] ramach tej działalności produkowana jest energia elektryczna z energii wiatrowej”. Strony nie kwestionują, że oznacza to konkretnie, iż prowadzenie tej działalności gospodarczej uznaje się w tym rozporządzeniu delegowanym za wnoszące zawsze istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, niezależnie od konkretnych okoliczności.

79 Skarżące opisują tę sytuację jako ustanawiającą „zwolnienie” z obowiązku dokonania rzeczywistego pomiaru ilościowego emisji CO_2 na kWh energii elektrycznej wytworzonej z energii wiatrowej oraz „domniemanie”, zgodnie z którym działalność ta zawsze wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.

80 Po drugie, skarżące uważają za konieczne uwzględnienie „nieciągłego charakteru” produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej. Ilość energii elektrycznej wytworzonej przy wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii, w szczególności energii wiatrowej, zależy od warunków meteorologicznych, zwłaszcza od intensywności wiatru w przypadku energii wiatrowej. W konsekwencji instalacja wytwarzająca energię elektryczną z energii wiatrowej nie zawsze oddaje tę samą moc elektryczną do dyspozycji sieci elektroenergetycznej, a zatem ostatecznie – konsumentów energii elektrycznej. Ta oddana do dyspozycji moc różni się w zależności od warunków meteorologicznych. Może się zatem zdarzyć, że aby w dowolnym momencie zaspokoić zapotrzebowanie na energię elektryczną, konieczne będzie zwrócenie się do innych elektrowni, aby „zrekompensować” „niedostateczną produkcję” danej elektrowni wiatrowej.

81 Zdaniem skarżących, aby prawidłowo zmierzyć emisje CO_2 wynikające z produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, należy uwzględniać emisje z tych innych elektrowni „kompensujących” „niedostateczną produkcję” danej elektrowni wiatrowej. Tymczasem rozporządzenie delegowane nie ustanawia obowiązku uwzględniania tych emisji, co skarżące ponownie określają jako „zwolnienie”.

82 Przed zbadaniem czterech części przedmiotowego zarzutu należy rozstrzygnąć w przedmiocie dopuszczalności argumentów wysuniętych przez skarżące w piśmie, które złożyły one w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2023 r.

W przedmiocie dopuszczalności argumentów wysuniętych przez skarżące w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2023 r.

83 W dniu 6 grudnia 2023 r. skarżące złożyły w sekretariacie pismo wraz z załącznikiem, a mianowicie zawiadomieniem Komisji zatytułowanym „Wytyczne techniczne dotyczące stosowania zasady »nie czyń poważnych szkód« na podstawie rozporządzenia ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności" (Dz.U. C, C/2023/111) (zwanym dalej „komunikatem"). Ich zdaniem pismo to i załącznik do niego są dopuszczalne na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem jako nowy wniosek dowodowy, ponieważ wspomniany komunikat stał się dostępny dopiero po wniesieniu skargi i po zamknięciu pisemnego etapu postępowania. Uważają one zasadniczo, że komunikat ten potwierdza ich argumenty na poparcie zarzutu drugiego, zgodnie z którymi należy uwzględnić nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, a także argumenty, w których podnoszą one, że Komisja nie przestrzegała neutralności technologicznej.

84 W dniu 12 grudnia 2023 r. sekretariat poinformował strony w szczególności, że Komisja została wezwana do zajęcia stanowiska na rozprawie w przedmiocie dopuszczalności i zasadności pisma złożonego w sekretariacie przez skarżące w dniu 6 grudnia 2023 r. i załącznika do niego.

85 W tym względzie podczas wystąpień Komisja przedstawiła swoje uwagi, co zostało odnotowane w protokole rozprawy. Podnosi ona, że komunikat załączony do pisma złożonego w sekretariacie przez skarżące w dniu 6 grudnia 2023 r. jest niedopuszczalny, a w każdym razie pozbawiony znaczenia.

86 Zgodnie z art. 84 § 1 regulaminu postępowania w toku postępowania nie można podnosić nowych zarzutów, chyba że opierają się one na okolicznościach prawnych lub faktycznych ujawnionych dopiero w toku postępowania.

87 Zgodnie z orzecznictwem art. 84 § 1 regulaminu postępowania znajduje zastosowanie również do zarzutów szczegółowych lub argumentów (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., AQ/eu-LISA, T-164/19, niepublikowany, EU:T:2021:456, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

88 Jak przypomniano w pkt 83 powyżej, w piśmie, które skarżące złożyły w sekretariacie w dniu 6 grudnia 2023 r., uważają one zasadniczo, że komunikat załączony do tego pisma potwierdza ich argumenty na poparcie zarzutu drugiego, zgodnie z którymi należy uwzględnić nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, a także argumenty, w których podnoszą one, że Komisja nie przestrzegała neutralności technologicznej. W zakresie, w jakim skarżące opierają zawarte w tym piśmie argumenty na załączonym do niego komunikacie, wysuwają one zatem nowe argumenty w rozumieniu art. 84 § 1 regulaminu postępowania.

89 Jak przypomniano również w pkt 83 powyżej, skarżące są zdania, że pismo, które złożyły w sekretariacie w dniu 6 grudnia 2023 r., i załącznik do niego są dopuszczalne, ponieważ komunikat będący przedmiotem tego załącznika, na którym opierają się nowe argumenty przedstawione we wspomnianym piśmie, stał się dostępny dopiero po wniesieniu skargi i po zamknięciu pisemnego etapu postępowania w niniejszej sprawie. I tak, podnoszą one zasadniczo,

że publikacja wspomnianego komunikatu stanowi okoliczność prawną lub faktyczną ujawnioną dopiero w toku postępowania w rozumieniu art. 84 § 1 regulaminu postępowania, co uzasadnia zatem przedstawienie nowych argumentów zawartych w tym piśmie.

90 Otóż o ile prawdą jest, że rozpatrywany komunikat został opublikowany w Dzienniku Urzędowym dopiero w dniu 11 października 2023 r., a zatem dopiero po zamknięciu pisemnego etapu postępowania w niniejszej sprawie, o czym skarżące zostały poinformowane pismem sekretariatu z dnia 4 maja 2023 r., o tyle należy stwierdzić, że dwa konkretne fragmenty tego komunikatu, do których odnoszą się skarżące, a mianowicie akapity pierwszy i trzeci w pkt 2.4, zatytułowanym „Zasady przewodnie dotyczące oceny zgodności [z zasadą »nie czyń poważnych szkód«]", były już zawarte w identycznym brzmieniu we wcześniejszej wersji tego komunikatu, która została już opublikowana w Dzienniku Urzędowym w dniu 18 lutego 2021 r. (Dz.U. 2021, C 58, s. 1), a zatem przed wniesieniem skargi.

91 Ponieważ rozpatrywane fragmenty zostały już opublikowane przed wniesieniem skargi, nie można ich uznać za okoliczności prawne lub faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania w rozumieniu art. 84 § 1 regulaminu postępowania. Samo ich ponowne opublikowanie po zamknięciu pisemnego etapu postępowania nie może zmienić tego stwierdzenia.

92 Wynika stąd, że argumenty zawarte w piśmie złożonym przez skarżące w sekretariacie w dniu 6 grudnia 2023 r. należy odrzucić jako niedopuszczalne, bez konieczności analizowania dopuszczalności tego pisma jako takiego i dopuszczalności załączonego do niego komunikatu.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 37 Karty praw podstawowych, art. 191 TFUE i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2020/852

93 Skarżące uważają, że w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej rozporządzenie delegowane nie ustanawia obowiązku przeprowadzenia rzeczywistego pomiaru ilościowego emisji CO_2 na kWh energii elektrycznej wytworzonej z energii wiatrowej ani pomiaru wpływu nieciągłego charakteru produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej na emisje CO_2 na kWh wytworzonej energii elektrycznej ze wszystkich źródeł energii. Przeciwnie, to rozporządzenie delegowane opiera się na domniemaniu, zgodnie z którym produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej jest zgodna z wymogami rozporządzenia 2020/852.

94 Zdaniem skarżących takie podejście pozwala uniknąć poszukiwania i badania jednoznacznych dowodów naukowych dotyczących tej działalności, co nie jest zgodne z zasadą ostrożności i nie prowadzi do uwzględnienia dostępnych danych naukowych i technicznych, co jest sprzeczne z art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2020/852 i art. 191 ust. 1 TFUE. Takie podejście nie stanowi również ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych i nie powinno być uważane za wykazujące, że działalność ta przyczynia się do zwalczania zmian klimatu w rozumieniu art. 191 TFUE. W ten sposób wbrew art. 37 Karty praw podstawowych wysoki poziom ochrony środowiska i poprawa jego jakości nie są zapewnione zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

95 Skarżące podnoszą, że badań Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) nie można uznać za przedstawiające dane naukowe mogące prowadzić do ustanowienia technicznych kryteriów kwalifikacji w rozumieniu art. 19 rozporządzenia 2020/852. Ich zdaniem art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia odnosi się do analizy na poziomie danego sektora (w niniejszym przypadku sektora energii elektrycznej) i do konieczności porównania wyników poszczególnych

rodzajów działalności w danym sektorze z wkładem każdego z nich w osiągnięcie celów środowiskowych. Uważają one, że emisje CO_2 dotyczące produkcji jednej kWh energii elektrycznej według źródła i w czasie rzeczywistym są łatwo dostępne.

96 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

97 Z akt sprawy wynika, że w części wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zatytułowanej „Wytwarzanie energii elektrycznej z energii wiatrowej w odniesieniu do łagodzenia zmian klimatu”, skarżące podniosły, co następuje:

„Po pierwsze, powyższe stwierdzenie nie stanowi »technicznego kryterium kwalifikacji« w rozumieniu rozporządzenia 2020/852, a zatem nie spełnia wymogu rozporządzenia 2020/852 w odniesieniu do łagodzenia zmian klimatu.

W szczególności art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 wymaga, aby każda działalność »wnosi[ła] istotny wkład w ustabilizowanie stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie pozwalającym zapobiec groźnej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny, zgodnie z długoterminowym celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim poprzez niedopuszczanie do powstania emisji gazów cieplarnianych lub ich ograniczanie lub zwiększanie pochłaniania gazów cieplarnianych«.

Rozporządzenie delegowane nie zawiera wykazania ani nie wspomina o wykazaniu, że działalność polegająca na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej przyczynia się w istotny sposób – oraz w jakim stopniu – do stabilizacji emisji gazów cieplarnianych, zapobiegania im lub ograniczania tych emisji lub do zwiększenia usuwania gazów cieplarnianych.

Ten brak wykazania jest istotny w świetle celu rozporządzenia 2020/852 i »technicznych kryteriów kwalifikacji«, które powinno ono zawierać.

Z jednej strony rozporządzenie 2021/1119 (Europejskie prawo o klimacie), które wprowadza wiążące cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, wyraźnie odnosi się do rozporządzenia 2020/852 w celu oceny postępów w realizacji tego celu.

Z drugiej strony rozporządzenie 2018/1999 w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu wymaga również, aby odnawialne źródła energii były oceniane, a nie domniemywane, pod względem ich wkładu w emisje gazów cieplarnianych.

Po drugie, nawet gdyby należało uznać, że wspomniane oświadczenie stanowi techniczne kryterium kwalifikacji, w rzeczywistości chodzi o hipotezę, a nie o kryterium. Taka interpretacja znajduje potwierdzenie w brzmieniu [załącznika technicznego] dołączonego do sprawozdania grupy ekspertów technicznych, w którym wskazano, że »energia wiatrowa jest obecnie przedmiotem odstępstwa od przeprowadzania oceny [śladu węglowego produktu] lub [gazów cieplarnianych] w całym cyklu życia, z zastrzeżeniem regularnego przeglądu zgodnie z progiem spadku. Energia wiatrowa jest obecnie uznawana za kwalifikującą się do taksonomii, która podlega regularnemu przeglądowi« (s. 218).

Po trzecie, rozumowanie zaproponowane w [załączniku technicznym] dołączonym do sprawozdania grupy ekspertów technicznych pod tytułem »Rationale« (Zasadność) […] nie uwzględnia emisji gazów cieplarnianych związanych z nieciągłym charakterem działalności (zależność od wiatru i dostępność oraz emisje wynikające z oczekiwanej zdolności wytwarzania energii elektrycznej).

Innymi słowy, nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej oznacza, że kwestia, czy można ją uznać za zrównoważoną środowiskowo, musi uwzględniać zarówno przewidywany poziom nieciągłości, ponieważ będzie się on różnić w zależności od ogólnie dostępnej struktury wiatru i innych źródeł wytwarzania energii elektrycznej (w danym państwie członkowskim), jak i ich wyniki w zakresie emisji gazów cieplarnianych, które będą miały również wpływ na zawartość emisji gazów cieplarnianych w energii elektrycznej udostępnianej do konsumpcji.

Po czwarte, twierdzenie, zgodnie z którym »[d]ziałalność wytwarza energię elektryczną z energii wiatrowej«, opiera się wyłącznie na aspekcie produkcji energii elektrycznej w przeciwieństwie do zużycia energii elektrycznej.

Tymczasem skutecznym środkiem służącym ustaleniu, czy dana produkcja energii elektrycznej wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, tj. w ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, jest odniesienie do końcowego zużycia energii brutto zdefiniowanego w art. 2 pkt 4 dyrektywy 2018/2001 w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych.

Mówiąc konkretnie, rozporządzenie delegowane dotyczy jedynie inwestycji w zdolność wytwarzania energii elektrycznej z energii wiatrowej, tj. w produkcję energii elektrycznej z tego źródła. Natomiast rzeczywista redukcja gazów cieplarnianych, a zatem istnienie istotnego wkładu w realizację celu polegającego na adaptacji do zmian klimatu, nie może być mierzone wyłącznie z punktu widzenia poziomu gazów cieplarnianych w zużyciu energii, w niniejszym przypadku energii elektrycznej.

Ta różnica między produkcją a zużyciem energii elektrycznej powinna była zostać uzupełniona w rozporządzeniu delegowanym i powinna zostać uzupełniona w ramach wnioskowanej wewnętrznej procedury odwoławczej.

Po piąte i w każdym razie, oświadczenie delegacji nie jest poparte żadnym uzasadnieniem ani dowodem”.

98 Podobnie jak uczyniła to Komisja, należy przede wszystkim stwierdzić, że skarżące w żaden sposób nie wspominają o art. 37 Karty praw podstawowych ani o art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2020/852 w części wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zatytułowanej „Wytwarzanie energii elektrycznej z energii wiatrowej w odniesieniu do łagodzenia zmian klimatu”. Wynika z tego, że przedstawione w skardze argumenty dotyczące tych przepisów są nowe, a zatem niedopuszczalne zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 28 powyżej. W przedmiotowym wniosku nie powołano się również na art. 191 TFUE, w związku z czym argumenty oparte na tym postanowieniu są również nowe, a zatem niedopuszczalne.

99 W każdym wypadku, choć w ramach omawianej części zarzutu skarżące twierdzą zasadniczo, że rozporządzenie delegowane nie opiera się na jednoznacznych dowodach naukowych w odniesieniu do określenia technicznych kryteriów kwalifikacji, z pkt 77 skargi jasno jednak wynika – wbrew temu, co twierdzi Komisja – że skarżące kwestionują zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, a nie wspomnianego rozporządzenia delegowanego.

100 W pkt 1.1 załącznika IV do zaskarżonej decyzji Komisja odpowiedziała na twierdzenia skarżących dotyczące kryterium łagodzenia zmian klimatu w następujący sposób:

„W akcie delegowanym określono techniczne kryteria kwalifikacji stosowane do oceny istotnego wkładu oraz zasady [»nie czyń poważnych szkód« (DNSH)] w odniesieniu do celów środowiskowych właściwych dla różnych rodzajów działalności gospodarczej. Istotny wkład w osiągnięcie celów środowiskowych określono w art. 10–15 rozporządzenia [2020/852], natomiast poważne szkody wyrządzane celom środowiskowym określono w art. 17 [tego rozporządzenia]. Dokładny zakres działalności gospodarczej jest określony w akcie delegowanym. Jako że [rozporządzenie to] dotyczy głównie działalności gospodarczej, nie było możliwe rozszerzenie zakresu oceny na analizę na poziomie systemu. Każdy rodzaj działalności został oceniony pod kątem jego istotnego wkładu w osiągnięcie celów klimatycznych i poważnej szkody wyrządzanej innym celom środowiskowym, bez dokonywania oceny innych rodzajów działalności z nimi związanych. W ramach tego podejścia nie jest możliwe uwzględnienie nieciągłego charakteru danej działalności.

W ocenie skutków dla zmian klimatu załączonej do aktu delegowanego wyjaśniono rozumowanie leżące u podstaw stosowania progu ilościowego wynoszącego 100 g CO_2 na kWh, neutralnego pod względem technologicznym i opartego na cyklu życia, do wszystkich rodzajów działalności związanej z produkcją energii elektrycznej. Przedstawiono w niej również uzasadnienie mające na celu wprowadzenie odstępstwa od obowiązku obliczania emisji według cyklu życia i faktycznego zwolnienia z obowiązku przestrzegania progu neutralnego pod względem technologicznym. Na podstawie jednoznacznych dowodów naukowych, przedstawionych w szczególności przez IPCC […] i opartych na globalnych danych dotyczących emisji w cyklu życia technologii dostaw energii elektrycznej, Komisja – zgodnie z podejściem [grupy ekspertów technicznych] – postanowiła wyłączyć niektóre rodzaje działalności z tego progu. Przypadki te są ograniczone do przypadków, w których światowa mediana emisji w cyklu życia była niższa niż 100 g CO_2 na kWh. Według danych IPCC emisje [gazów cieplarnianych] według cyklu życia energii wiatrowej (zarówno na lądzie, jak i na morzu) są znacznie niższe od ustalonego progu (maksymalne emisje wynoszą 56 g CO_2 na kWh). W przypadku działalności polegającej na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej próg jest zatem zawsze przestrzegany, a mający zastosowanie wymóg jest ograniczony do obliczania cyklu życia według jednej z trzech alternatywnych technologii. Biorąc pod uwagę wyniki badań IPCC dotyczących emisji według cyklu życia, uznanie faktu, że kryteria byłyby ograniczone do procedury administracyjnej w przypadku niektórych rodzajów działalności niskoemisyjnej, oraz kierunek europejskiej polityki energetycznej – która zachęca do szybkiego wdrażania odnawialnych źródeł energii i uwzględnia wymóg określony w art. 19 ust. 1 [lit.] k) rozporządzenia [2020/852], zgodnie z którym kryteria muszą być łatwe w użyciu – Komisja postanowiła zwolnić energię wiatrową z obowiązku spełnienia ilościowych technicznych kryteriów kwalifikacji w przypadku działalności związanej z produkcją energii elektrycznej”.

101 Tak więc w zaskarżonej decyzji Komisja wskazała wyraźnie powody, dla których postanowiła zredagować techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej w odniesieniu do kryterium istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu w sposób,

w jaki uczyniła to w rozporządzeniu delegowanym. Odniosła się ona do oceny skutków towarzyszącej wspomnianemu rozporządzeniu delegowanemu, z której to oceny wynikało, że Komisja oparła się na jednoznacznych dowodach naukowych przedstawionych w szczególności przez IPCC.

102 W pkt 77 repliki skarżące podnoszą, że „[o] ile badania przytoczone [przez Komisję] mogą uzasadniać oba wyłączenia i domniemanie, o tyle nie stanowią one jednak danych naukowych mogących prowadzić do zastosowania »technicznych kryteriów kwalifikacji« w rozumieniu art. 19 rozporządzenia 2020/852". Uważają one, że chodzi tu o „sprzeczność" (pkt 78 repliki) i że konkretny przepis rozporządzenia 2020/852 zobowiązywał Komisję do „analizy na poziomie danego sektora (w tym przypadku sektora energii elektrycznej), ale także [do] porównania wyników działalności w danym sektorze z ich odpowiednim wkładem w osiągnięcie celów środowiskowych" (pkt 80 repliki), co uniemożliwiają „[o]ba wyłączenia i domniemania" (pkt 81 repliki).

103 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że tekst przytoczony przez skarżące w pkt 79 repliki wynika w rzeczywistości z art. 19 ust. 1 lit. j) rozporządzenia 2020/852, a nie z art. 19 ust. 1 lit. f), jak wskazują skarżące. Tymczasem ani we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ani w skardze dotyczącej omawianej części zarzutu nigdy nie było mowy o tym pierwszym przepisie. Argumenty oparte na tym przepisie są zatem niedopuszczalne.

104 Po drugie, w pkt 77 repliki skarżące wyraźnie przyznają, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż Komisja rzeczywiście oparła się na danych naukowych. Tym samym zaprzeczają one swojemu argumentowi, zgodnie z którym Komisja nie oparła się na jednoznacznych danych naukowych. Ponadto pozostałe przedstawione w replice argumenty, zgodnie z którymi techniczne kryteria kwalifikacji nie są zgodne z rozporządzeniem 2020/852 z innych powodów, są niedopuszczalne, ponieważ są one nowe.

105 Jako że skarżące przyznały, że w zaskarżonej decyzji wskazano, iż techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu poprzez produkcję energii elektrycznej z energii wiatrowej są oparte się na jednoznacznych danych naukowych, rozpatrywaną część zarzutu należy w każdym wypadku oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852

106 Skarżące utrzymują, że w zakresie, w jakim rozporządzenie delegowane nie ustanawia obowiązku przeprowadzenia rzeczywistego pomiaru ilościowego emisji CO_2 na kWh energii elektrycznej wytworzonej z energii wiatrowej ani pomiaru wpływu nieciągłego charakteru produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej na emisje CO_2 na kWh energii elektrycznej wytworzonej ze wszystkich źródeł energii, nie spełnia ono wymogu określonego w art. 10 ust. 3 rozporządzenia 2020/852, zgodnie z którym należy ustalić, czy i w jakim zakresie działalność wnosi istotny wkład w ustabilizowanie stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze. Zawarte w zaskarżonej decyzji twierdzenia Komisji, zgodnie z którymi nie można było uwzględnić nieciągłego charakteru produkcji, świadczą o tym, że jest to fakt znany Komisji. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając go. Podejście Komisji sprowadza się do uniknięcia kompleksowej oceny skutków środowiskowych danej działalności jako całości. Skarżące twierdzą posiłkowo, że Komisja przekroczyła kompetencje przyznane jej w art. 10 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia, decydując, że nie ma potrzeby przeprowadzania rzeczywistego pomiaru ilościowego emisji CO_2 na kWh energii elektrycznej wytworzonej z energii wiatrowej ani pomiaru wpływu nieciągłego charakteru produkcji.

107 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

108 Przede wszystkim należy zauważyć, że nawet jeśli argumenty przedstawione przez skarżące w skardze mogą sprawiać wrażenie, że skarżące krytykują rozporządzenie delegowane, z pkt 82 skargi wynika jednoznacznie, że uważają one, iż odpowiedź udzielona przez Komisję w zaskarżonej decyzji na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jest sprzeczna z art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852. Należy zatem uznać, że argumenty te dotyczą rzeczonej decyzji.

109 Artykuł 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852 przewiduje, że „Komisja przyjmuje akt delegowany […] w celu […] uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu".

110 Artykuł 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852 odnosi się wyłącznie do „warunków, na jakich" daną działalność uznaje się za mającą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu. Skarżące mylnie zatem twierdzą, że z przepisu tego wynika, iż „[ma on na celu] ustalenie, czy i w jakim zakresie działalność" wnosi taki wkład. Przepis ten nie zawiera bowiem żadnego odniesienia do koncepcji koniecznie ilościowej oceny w znaczeniu przestrzegania określonego progu.

111 Ponadto w akapicie drugim przytoczonym w pkt 100 powyżej Komisja wskazała zasadniczo, że ze względów wskazanych w ocenie skutków rozporządzenia delegowanego uważa ona, iż każda działalność polegająca na produkcji energii elektrycznej (czyli wszystkie technologie łącznie) powodująca emisje poniżej progu 100 g CO_2 na kWh opartego na cyklu życia wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.

112 We wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej ani w swoich pismach skarżące nie przedstawiły okoliczności podważających stwierdzenie, o którym mowa w pkt 111 powyżej, na którym opiera się podejście przyjęte przez Komisję.

113 Następnie w akapicie drugim przytoczonym w pkt 100 powyżej Komisja wyjaśniła, że z danych IPCC wynika, iż „emisje [gazów cieplarnianych] według cyklu życia energii wiatrowej (zarówno na lądzie, jak i na morzu) są znacznie niższe od ustalonego progu (maksymalne emisje wynoszą 56 g CO_2 na kWh)".

114 Wbrew temu, co twierdzą skarżące, z zaskarżonej decyzji wynika zatem, że Komisja zastosowała próg ilościowy. Ponieważ działalność polegająca na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej zawsze przestrzega tego progu, Komisja uznała jednak zasadniczo, że nie ma potrzeby dokonywania oceny przestrzegania owego progu w każdym konkretnym przypadku.

115 Jedyny przedstawiony przez skarżące argument mogący podważyć stwierdzenie Komisji, zgodnie z którym próg 100 g CO_2 na kWh (jako taki niekwestionowany przez skarżące, zob. pkt 112 powyżej) jest zawsze przestrzegany przy wytwarzaniu energii elektrycznej z energii wiatrowej, jest oparty na „nieciągłym charakterze" produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

116 W tym względzie Komisja wyjaśniła w akapicie pierwszym przytoczonym w pkt 100 powyżej, że to rozporządzenie delegowane określa dokładny zakres różnych rodzajów działalności gospodarczej. Jej zdaniem, „[p]onieważ rozporządzenie [2020/852] dotyczy głównie działalności gospodarczej, nie było możliwe rozszerzenie zakresu oceny na analizę systemową", „[k]ażda działalność została oceniona pod kątem jej istotnego wkładu w osiągnięcie celów klimatycznych i poważnej szkody

wyrządzanej innym celom środowiskowym, bez dokonywania oceny innych rodzajów działalności z nimi związanych", a „[w] ramach tego podejścia nie jest możliwe uwzględnienie nieciągłego charakteru działalności".

117 Przede wszystkim z różnych przepisów rozporządzenia 2020/852 jednoznacznie wynika, że opiera się ono na koncepcji, zgodnie z którą to konkretne rodzaje „działalności gospodarczej" podlegają kryteriom przewidzianym w tym rozporządzeniu lub na jego podstawie w celu dokonania oceny, czy te rodzaje „działalności gospodarczej" uznaje się za zrównoważone środowiskowo.

118 Po pierwsze bowiem, art. 1 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 przewiduje, że rozporządzenie to „ustanawia kryteria służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo".

119 Po drugie, art. 3 rozporządzenia 2020/852 stanowi, że „dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, jeżeli działalność ta" spełnia określone warunki.

120 Po trzecie, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 „[d]ana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w ustabilizowanie stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie pozwalającym zapobiec groźnej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny […] poprzez niedopuszczanie do powstania emisji gazów cieplarnianych lub ich ograniczanie lub zwiększanie pochłaniania gazów cieplarnianych".

121 Po czwarte, zgodnie z art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852 akt delegowany jest przyjmowany przez Komisję w celu „uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu".

122 Komisja słusznie zatem nadała określoną strukturę rozporządzeniu delegowanemu, przewidując w załącznikach I i II punkty za każdą działalność gospodarczą, której ono dotyczy. Skarżące nie podważają zresztą tego podejścia.

123 W pkt 4.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, zatytułowanym „Produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej", Komisja przedstawiła następujący „[o]pis działalności": „[b]udowa lub eksploatacja instalacji do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej".

124 Jest zatem oczywiste, że rozpatrywana działalność gospodarcza została zdefiniowana w ten sposób, że po pierwsze, dotyczy ona wyłącznie produkcji energii elektrycznej, a po drugie, jedynym istotnym źródłem energii jest energia wiatrowa. Natomiast ta działalność gospodarcza nie obejmuje ani udostępniania energii elektrycznej odbiorcom końcowym, ani produkcji energii elektrycznej z innych źródeł energii.

125 Następnie Komisja wskazała, że produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej jest „nieciągła" w tym znaczeniu, że nie dotyczy stałej mocy elektrycznej, lecz mocy różniącej się w zależności od warunków meteorologicznych.

126 Komisja uznała jednak, że „nie [było] możliwe uwzględnienie nieciągłego charakteru produkcji", ponieważ w istocie „wyrównanie" „niedostatecznej produkcji" energii elektrycznej pochodzącej z instalacji do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej za pomocą innych źródeł energii nie stanowi części tej pierwszej działalności, oraz że takie „inne rodzaje działalności" „związane" w ten sposób nie będą oceniane w tych ramach.

127 Stanowisko to nie zawiera oczywistych błędów w ocenie.

128 Po pierwsze, w świetle pkt 117–122 powyżej Komisja słusznie twierdzi, że zgodnie z rozporządzeniem 2020/852 działalność gospodarczą należy co do zasady oceniać indywidualnie.

129 Po drugie, Komisja również słusznie podnosi, że bardzo trudno byłoby określić ilościowo nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej i ustalić jej wpływ.

130 W pierwszej kolejności, o ile prawdą jest, jak podnoszą zasadniczo skarżące, że istniejące dane historyczne wskazują na pewne wahania całkowitej produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej na niektórych obszarach geograficznych, o tyle takie dane statystyczne dotyczące dość rozległych obszarów geograficznych nie pozwalają na wyciągnięcie z całą pewnością wniosku co do rzeczywistej przyszłej produkcji konkretnej instalacji do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

131 W drugiej kolejności Komisja słusznie podnosi, że wpływ nieciągłego charakteru produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej zależy przede wszystkim od technologii, które mogłyby zostać wykorzystane w celu zrekompensowania ewentualnie niewielkiej produkcji energii wiatrowej. Tymczasem nie można przewidzieć dokładnych technologii, które zostaną wykorzystane w celu zrekompensowania niewielkiej produkcji energii wiatrowej za pomocą konkretnej instalacji.

132 W trzeciej kolejności chodzi tu w każdym razie o czynniki, które pozostają poza zakresem kontroli podmiotów prowadzących działalność polegającą na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej. Tymczasem takie trudne do ustalenia czynniki zewnętrzne nie mogą być brane pod uwagę przez operatorów instalacji do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej bez stwarzania szczególnych trudności dla tych operatorów. Jak słusznie podnosi Komisja, byłoby to sprzeczne z art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia 2020/852, z którego wynika, że techniczne kryteria kwalifikacji muszą „być łatwe w użyciu i sformułowane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania".

133 Z powyższego wynika, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie uwzględniając nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

134 W konsekwencji należy dojść do wniosku, że argumenty skarżących nie podważają stwierdzenia Komisji, zgodnie z którym próg 100 g CO_2 na kWh jest zawsze przestrzegany przy produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej (zob. pkt 114, 115 powyżej).

135 W konsekwencji argument skarżących, zgodnie z którym Komisja nie zastosowała progu ilościowego, należy oddalić, podobnie jak omawianą część zarzutu, na poparcie której został on przedstawiony.

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia 2020/852

136 Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja nie czyni zadość przepisowi art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2020/852 ani zawartej w nim zasadzie neutralności technologicznej, interpretowanemu w związku z art. 19 ust. 1 lit. j) tego rozporządzenia, który nakłada na Komisję obowiązek zapewnienia, aby poszczególne rodzaje działalności były traktowane jednakowo, jeśli wnoszą taki sam wkład netto w osiągnięcie co najmniej jednego z celów środowiskowych. Podejście przyjęte przez Komisję jest sprzeczne z neutralnością technologiczną, ponieważ nie uwzględnia ono nieciągłego charakteru produkcji. Ta nieciągłość produkcji jest cechą, która określa poziom emisji CO_2 na kWh energii elektrycznej w całym danym systemie elektroenergetycznym. Należy zatem wziąć pod uwagę emisje CO_2 na kWh wytwarzane z alternatywnych źródeł energii elektrycznej, które rekompensują nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

137 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

138 Należy stwierdzić – podobnie jak uczyniła to Komisja – że wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie zawiera absolutnie żadnych informacji, które można by interpretować w ten sposób, że nie przestrzegano „zasady neutralności technologicznej" przewidzianej jakoby w art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2020/852 czy też równego traktowania działalności wnoszących taki sam wkład w osiągnięcie co najmniej jednego z celów środowiskowych w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. j) tego rozporządzenia.

139 W konsekwencji zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 28 powyżej argumenty wysunięte na poparcie omawianej części zarzutu należy odrzucić jako niedopuszczalne, ponieważ są one nowe.

140 Omawianą część zarzutu należy zatem oddalić.

W przedmiocie części czwartej, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852

141 Skarżące utrzymują, że Komisja, stwierdzając w zaskarżonej decyzji, iż uwzględnienie nieciągłego charakteru produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej nie było możliwe, naruszyła art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852, który przewidywał, że techniczne kryteria kwalifikacji powinny zapewniać, by działalność w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z użyciem stałych paliw kopalnych nie kwalifikowała się jako działalność gospodarcza zrównoważona środowiskowo. Nieciągłość jest nieuniknioną cechą produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, podczas gdy zużycie energii elektrycznej wymaga stałych i dostosowanych do zapotrzebowania dostaw. W tych okolicznościach przepis ten zobowiązuje Komisję do dokonania oceny, czy i w jakim zakresie produkcja energii elektrycznej ze stałych paliw kopalnych nie jest de facto uznawana za zrównoważoną środowiskowo. Komisja powinna była ustanowić szczególne techniczne kryterium kwalifikacji w celu upewnienia się, że nieciągły charakter produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej nie wiąże się z systemowym korzystaniem ze stałych paliw kopalnych przez źródła produkcji energii elektrycznej wykorzystywane przez sieć elektroenergetyczną w celu zaradzenia nieciągłemu charakterowi produkcji.

142 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

143 Jak twierdzi Komisja, należy zauważyć, że wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej milczy w odniesieniu do zarzucanego naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852 i że skarżące nie podniosły w tym wniosku, iż techniczne kryteria kwalifikacji nie wykluczają uznania działalności polegającej na produkcji energii elektrycznej z wykorzystaniem stałych paliw kopalnych za działalność gospodarczą zrównoważoną środowiskowo.

144 Ponadto wbrew temu, co twierdzą skarżące, takiego argumentu, wyraźnie opartego na art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852, nie można również uznać za zwykłe rozszerzenie argumentów, za pomocą których skarżące, po pierwsze, kwestionują twierdzenie Komisji, zgodnie z którym nie jest możliwe uwzględnienie nieciągłego charakteru produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, a po drugie, odnoszą się do miejsca tej działalności w całkowitej produkcji energii elektrycznej. Za pomocą tych argumentów skarżące podnoszą bowiem w pierwszej kolejności naruszenie art. 10 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia, które zostało zbadane w ramach części drugiej zarzutu drugiego, podczas gdy omawiana część przedmiotowego zarzutu dotyczy naruszenia art. 19 ust. 3 owego rozporządzenia. Zważywszy, że odpowiednie podstawy prawne, na które powołują się skarżące, są różne, nie można twierdzić, że omawiana część zarzutu wykazuje wystarczająco ścisły związek z częścią drugą zarzutu drugiego, aby można ją było uznać za wynikającą z normalnego przebiegu debaty w ramach postępowania spornego w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 29 powyżej.

145 W konsekwencji zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 28 powyżej argumenty wysunięte na poparcie omawianej części zarzutu należy odrzucić jako niedopuszczalne, ponieważ są one nowe.

146 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego adaptacji do zmian klimatu

147 Skarżące twierdzą zasadniczo, że Komisja nie ustosunkowała się w zaskarżonej decyzji do niektórych argumentów przedstawionych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji w celu oceny istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu, naruszając tym samym art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006. Po pierwsze, Komisja nie zbadała ani tym bardziej nie zakwestionowała zawartego we wspomnianym wniosku twierdzenia, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji przyjęte w rozporządzeniu delegowanym są sprzeczne z art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia 2020/852. Po drugie, nie ustosunkowała się ona również do przedstawionych w tym wniosku argumentów, zgodnie z którymi techniczne kryteria kwalifikacji nie były wystarczająco precyzyjne, ponieważ pojęcia takie jak „rozwiązania fizyczne i niefizyczne zmniejszające w znaczący sposób najbardziej istotne ryzyka fizyczne związane z klimatem, które są ważne dla tej działalności”, nie zostały zdefiniowane. Po trzecie, nie ustosunkowała się ona do argumentu dotyczącego braku metody weryfikacji istotnego wkładu i określenia tego, co stanowi „uprzednio zdefiniowane wskaźniki”. Po czwarte, Komisja milczy w kwestii, czy należy uwzględnić okoliczność, że energia wiatrowa jest uzależniona od warunków meteorologicznych. Po piąte, nie wypowiedziała się ona w ogóle w kwestii, czy działalność nie powinna zostać zdefiniowana z punktu widzenia zużycia energii.

148 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

149 Jak przyznały również skarżące na rozprawie, z brzmienia zarzutu trzeciego wynika, że ograniczają się one do twierdzenia, iż Komisja nie ustosunkowała się w zaskarżonej decyzji do niektórych argumentów zawartych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.

150 Artykuł 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006 przewiduje, że „[i]nstytucja […] rozpatruje każdy […] wniosek [o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej] […]. Instytucja […] udziela odpowiedzi zawierającej uzasadnienie na piśmie […]”.

151 Ów obowiązek uzasadnienia odpowiedzi na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006 należy interpretować w ten sam sposób co obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych.

152 Na wstępie należy przypomnieć, po pierwsze, że art. 296 akapit drugi TFUE stanowi, iż akty prawne instytucji Unii są uzasadniane, a po drugie, że prawo do dobrej administracji ustanowione w art. 41 Karty praw podstawowych przewiduje ciążący na instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii obowiązek uzasadnienia ich decyzji.

153 Uzasadnienie decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii ma szczególne znaczenie, ponieważ pozwala zainteresowanemu na podjęcie z pełną znajomością rzeczy decyzji, czy zamierza on wnieść skargę na tę decyzję, właściwemu sądowi zaś na dokonanie kontroli. Stanowi ono zatem jedną z przesłanek skuteczności kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 Karty praw podstawowych (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo).

154 Z orzecznictwa Trybunału wynika również, że takie uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i do kontekstu, w jakim został on wydany. W tym względzie nie jest wymagane, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu. W konsekwencji akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).

155 Uznaje się zatem, że uzasadnienie może być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie powodów, dla których podjęte zostały dane środki, i dostarcza Sądowi elementów wystarczających do sprawowania kontroli (zob. wyrok z dnia 13 lipca 2011 r., General Technic-Otis i in./Komisja, T-141/07, T-142/07, T-145/07 i T-146/07, EU:T:2011:363, pkt 302 i przytoczone tam orzecznictwo).

156 Wynika z tego, że skarżące zasadniczo mylnie uznają, że Komisja była zobowiązana do udzielenia odrębnej odpowiedzi na każdą konkretną kwestię podniesioną we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. W zakresie, w jakim z zaskarżonej decyzji wynika w sposób dorozumiany, że Komisja oddaliła kwestię podniesioną przez skarżące we wspomnianym wniosku, nie można stwierdzić, że Komisja naruszyła art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006, nie ustosunkowując się oddzielnie do tej kwestii.

157 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że w zaskarżonej decyzji Komisja milczy na temat podnoszonej sprzeczności między technicznymi kryteriami kwalifikacji a warunkami określonymi w art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia 2020/852.

158 W tym względzie skarżące odsyłają do następujących fragmentów wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej:

„Po pierwsze, cztery punkty przedstawione jako techniczne kryteria kwalifikacji nie odnoszą się do żadnego z dwóch warunków określonych w art. 11 ust. 1 rozporządzenia 2020/852 w odniesieniu do określenia istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu:

[…]

Zgodnie z obecnym brzmieniem owe cztery punkty nie pozwalają na ustalenie, w jakim stopniu produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej może wnieść wkład w adaptację do zmian klimatu. Nie jest zatem możliwe dokonanie oceny, czy tego rodzaju wkład może zostać uznany za *istotny*".

159 W świetle rozpatrywanych fragmentów, do których wyraźnie odsyłają skarżące, jest oczywiste, że ów sformułowany w skardze argument należy rozumieć w ten sposób, iż Komisja nie zajęła stanowiska w przedmiocie krytyki sformułowanej we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zgodnie z którą w istocie techniczne kryteria kwalifikacji nie są ilościowe i z tego względu nie pozwalają ocenić ani zakresu wkładu w adaptację do zmian klimatu, ani tego, czy wkład ten jest istotny.

160 W tytule „Produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej w związku z adaptacją do zmian klimatu", zawartym w załączniku IV do zaskarżonej decyzji, Komisja wyjaśniła, co następuje:

„Podejście Komisji w zakresie adaptacji do zmian klimatu, określone w dodatku A do załącznika I i w załączniku II do rozporządzenia delegowanego, zostało wyjaśnione w pkt 1.2 i 2.3 załącznika III powyżej w odpowiedzi na twierdzenia innego podmiotu występującego z wnioskiem [o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej] sformułowane w pkt 106, 107, 161–177 i 381–389 wniosku tego podmiotu. Komisja wyjaśnia w nim, że jej podejście do adaptacji do zmian klimatu jest zgodne z art. 11 ust. 1, art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 19 ust. 1 [rozporządzenia 2020/852]. Z powodów przedstawionych w tych częściach odpowiedzi Komisji twierdzenia skarżących są bezzasadne".

161 W pkt 1.2 załącznika III do zaskarżonej decyzji, zatytułowanym „Kryteria dotyczące adaptacji do zmian klimatu", Komisja wskazała w szczególności, co następuje:

„Podejście Komisji wyjaśniono na stronach 30 [i] 31 oceny skutków dla zmian klimatu załączonej do aktu delegowanego, w której wskazano:

[…]

W związku z istotnym wkładem w adaptację do zmian klimatu ustanawia się jednolite techniczne kryteria kwalifikacji, i to głównie jakościowe i ukierunkowane na procesy w odniesieniu do większości rodzajów działalności adaptacyjnej, a także szczegółowe i dostosowane do danych potrzeb kryteria w odniesieniu do ograniczonej liczby rodzajów działalności wspomagającej. Zasadniczo jakościowy charakter kryteriów wynika z braku zmierzonych punktów odniesienia lub przyjętych parametrów pozwalających na określenie ilościowych kryteriów kwalifikacji dla działalności adaptacyjnej na tym etapie, a także ze względnego braku ilościowo określonych celów adaptacyjnych na szczeblu krajowym, sektorowym lub niższym niż krajowy. Ustanowienie jednolitych i jakościowych kryteriów dla poszczególnych rodzajów działalności adaptacyjnej,

spójnej we wszystkich sektorach gospodarki, zostało również poparte w uwagach dotyczących adaptacji, otrzymanych od stron, które odpowiedziały na zaproszenie [grupy ekspertów technicznych] do zgłaszania uwag w 2019 r. […].

Z fragmentu tego wynika, że:

[…]

Zasadniczo jakościowy charakter kryteriów wynika z braku zmierzonych punktów odniesienia lub przyjętych parametrów pozwalających na określenie ilościowych kryteriów kwalifikacji dla działań adaptacyjnych na tym etapie, a także ze względnego braku ilościowo określonych celów adaptacyjnych na szczeblu krajowym, sektorowym lub niższym niż krajowy.

Podejście to jest zgodne z upoważnieniem zawartym w art. 11 ust. 3 rozporządzenia [2020/852] oraz z wymogami, o których mowa w art. 19 ust. 1 [tego rozporządzenia], w szczególności z wymogiem, o którym mowa w [jego] art. 19 ust. 1 lit. c), przewidującym, że techniczne kryteria kwalifikacji muszą »być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy«.

Komisja nie nadużyła zatem przekazanych jej uprawnień, podejmując decyzję o:

[…]

zapewnieniu jednolitych zasad o charakterze jakościowym w odniesieniu do poszczególnych rodzajów działalności adaptacyjnej”.

162 Należy zatem stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Komisja jak najbardziej wyjaśniła, dlaczego ustaliła techniczne kryteria kwalifikacji o charakterze raczej jakościowym niż ilościowym. Wyjaśniła ona w niej również, że uważa to podejście za zgodne z rozporządzeniem 2020/852, w szczególności ze względu na art. 19 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji muszą „być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy”. Jej zdaniem nie istniały zaakceptowane kryteria ilościowe.

163 Z powyższego wynika, że Komisja ustosunkowała się do tego argumentu podniesionego przez skarżące we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.

164 W drugiej kolejności skarżące podnoszą, że Komisja nie ustosunkowała się w zaskarżonej decyzji do argumentu, zgodnie z którym nawet jeżeli techniczne kryteria kwalifikacji zostały uznane za zgodne z art. 11 rozporządzenia 2020/852, to nie pozwalają one na wystarczająco dokładne dokonanie kwalifikacji technicznej działalności, ponieważ pojęcia takie jak „rozwiązania fizyczne i niefizyczne zmniejszające w znaczący sposób najbardziej istotne ryzyka fizyczne związane z klimatem, które są ważne dla tej działalności”, nie zostały zdefiniowane.

165 Skarżące podkreślają, że podniosły ów argument w następującym fragmencie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej:

„Po drugie, nawet gdyby uznać, że kryteria określone w pkt 4.3 załącznika II do rozporządzenia delegowanego są zgodne z warunkami określonymi w ww. art. 11 ust. 1, to cztery punkty nie pozwalają na wystarczająco dokładne dokonanie kwalifikacji technicznej działalności.

Co się tyczy punktu pierwszego (»rozwiązania adaptacyjne«), pojęcie »rozwiązań fizycznych i niefizycznych« nie zostało zdefiniowane, a warunek, zgodnie z którym rozwiązania te »zmniejszaj[ą] w znaczący sposób najbardziej istotne ryzyka fizyczne związane z klimatem, które są ważne dla tej działalności«, jest niejasny i nie pozwala na obiektywny pomiar wydajności owej działalności.

Podobnie punkt drugi (»ryzyka fizyczne związane z klimatem«) i punkt trzeci (»najlepsze dostępne praktyki i wytyczne«) stwarzają domniemanie istotnego wkładu działalności w adaptację do zmian klimatu bez podania uzasadnienia w tym względzie".

166 Na wstępie należy zauważyć, że akapit trzeci cytatu zawartego w pkt 165 powyżej nie dotyczy podnoszonego braku zdefiniowania pojęć użytych w rozporządzeniu delegowanym, a zatem nie jest on istotny w niniejszej sprawie.

167 Ponadto, nawet jeśli w skardze skarżące skrytykowały bardziej ogólny brak zdefiniowania pojęć użytych w technicznych kryteriach kwalifikacji, to należy podkreślić, że rzeczywiście poruszyły one we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jedynie brak zdefiniowania niektórych pojęć, a mianowicie pojęcia „rozwiązań fizycznych i niefizycznych zmniejszających w znaczący sposób najbardziej istotne ryzyka fizyczne związane z klimatem, które są ważne dla tej działalności", przytoczonego również tytułem przykładu („pojęcia takie jak") w skardze. W konsekwencji ich argumentacja jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim powołują się one na brak odpowiedzi na argument dotyczący braku zdefiniowania tych pojęć.

168 W tym względzie wyjaśnienie, o którym mowa w pkt 160 powyżej, nie pozwala na wykrycie elementów, które mogłyby być interpretowane jako bezpośrednia odpowiedź Komisji na omawiany argument.

169 Jednakże z powodów wskazanych w pkt 155 i 156 powyżej nie można stwierdzić, że Komisja naruszyła art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006, ponieważ nie ustosunkowała się oddzielnie do omawianego argumentu, jeżeli z zaskarżonej decyzji wynika w sposób dorozumiany, że argument ten został przez nią oddalony.

170 W tym względzie Komisja twierdzi, że „z zaskarżonej decyzji jasno wynika, iż techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące adaptacji do zmian klimatu określone w akcie delegowanym w odniesieniu do [produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej] są zgodne z art. 11 rozporządzenia [2020/852] i że nie było zatem konieczne ustosunkowanie się do każdego z argumentów wysuniętych przez skarżące". Podnosi ona zatem w istocie, że wspomniana decyzja zawiera ogólne twierdzenie, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do adaptacji do zmian klimatu są zgodne ze wszystkimi wymogami wspomnianego rozporządzenia, w szczególności z wymogami wynikającymi z jego art. 11.

171 W szczególności Komisja odsyła do pkt 1.2 załącznika IV do zaskarżonej decyzji, który z kolei odsyła do pkt 1.2 i 2.3 załącznika III do tej decyzji.

172 Jak wskazano w pkt 160 powyżej, Komisja wyjaśniła w pkt 1.2 załącznika IV do zaskarżonej decyzji, że „[jej] [p]odejście […] w zakresie adaptacji do zmian klimatu […] zostało wyjaśnione w pkt 1.2 i 2.3 załącznika III [do tej decyzji] w odpowiedzi na twierdzenia innego podmiotu występującego z wnioskiem [o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej]" oraz że

„wyjaśni[ła] [ona] w nim, że jej podejście do adaptacji do zmian klimatu jest zgodne z art. 11 ust. 1, art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 19 ust. 1 [rozporządzenia 2020/852]". Jej zdaniem „[z] powodów przedstawionych w tych częściach [tej decyzji] twierdzenia skarżących są bezzasadne".

173 Ponadto w pkt 2.3 załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja doszła do wniosku, że jej podejście dotyczące technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód celowi środowiskowemu polegającemu na adaptacji do zmian klimatu, „jest zgodne z art. 10 ust. 3, art. 19 ust. 1 i art. 17 ust. 1 lit. b) [rozporządzenia 2020/852], interpretowanymi w świetle art. 11 ust. 1 lit. a) [tego rozporządzenia]".

174 Z pkt 1.2 załącznika IV do zaskarżonej decyzji w związku z pkt 1.2 i 2.3 załącznika III do tej decyzji wynika zatem, że Komisja była zdania, iż techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące adaptacji do zmian klimatu określone w rozporządzeniu delegowanym, w szczególności w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, która jest przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, były zgodne ze wszystkimi wymogami rozporządzenia 2020/852, w szczególności z wymogami wynikającymi z art. 11 tego rozporządzenia.

175 W tych okolicznościach należy dojść do wniosku, że za pomocą takiego ogólnego twierdzenia o zgodności Komisja w sposób dorozumiany oddaliła rozpatrywany argument.

176 W konsekwencji z powodów wskazanych w pkt 155 i 156 powyżej nie można stwierdzić, że w odniesieniu do rozpatrywanego argumentu Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na niej na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006.

177 W trzeciej kolejności zdaniem skarżących Komisja nie ustosunkowała się w zaskarżonej decyzji do argumentu dotyczącego braku metody weryfikacji istotnego wkładu i określenia tego, co stanowi „uprzednio zdefiniowane wskaźniki".

178 Argument ten znajduje się w następującym fragmencie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej:

„Po trzecie, punkt czwarty (»dodatkowe warunki, jakie muszą spełniać wdrożone rozwiązania«) również nie pozwala na weryfikację. W szczególności pojęcie »wskaźników uprzednio zdefiniowanych« w [pkt 4] lit. d) [tabeli zatytułowanej »Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu«] nie zostało wyjaśnione".

179 Chociaż w zaskarżonej decyzji Komisja nie ustosunkowała się bezpośrednio do rozpatrywanego argumentu, to stwierdziła ona jednak w sposób ogólny, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące adaptacji do zmian klimatu określone w rozporządzeniu delegowanym, w szczególności w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej będącej przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, są zgodne ze wszystkimi wymogami rozporządzenia 2020/852, w szczególności z wymogami wynikającymi z art. 11 tego rozporządzenia (zob. pkt 172–174 powyżej). W związku z tym Komisja oddaliła ten argument w sposób dorozumiany (zob. analogicznie pkt 175 powyżej).

180 W konsekwencji z powodów wskazanych w pkt 155 i 156 powyżej nie można stwierdzić, że w odniesieniu do rozpatrywanego argumentu Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na niej na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006.

181 W czwartej kolejności skarżące są zdania, że w zaskarżonej decyzji nie ma w ogóle mowy o kwestii, po pierwsze, czy techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu mogą nie uwzględniać okoliczności, że działalność jest uzależniona od warunków meteorologicznych, a po drugie, czy działalność powinna być związana raczej ze zużyciem energii niż z produkcją energii.

182 W tym względzie skarżące odsyłają do następujących fragmentów wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej:

„Po czwarte, okoliczność, że produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej jest działalnością uzależnioną od dostępności odpowiedniego wiatru, a zatem nie jest łatwo dostępna, podczas gdy energia elektryczna nie podlega konieczności opłacalnego magazynowania na dużą skalę, nie jest traktowana ani jako ograniczenie praktyczne, ani w kategoriach wpływu, jaki może to mieć na cykl produkcji energii elektrycznej, a mianowicie konsekwencji, w tym w zakresie konieczności zapewnienia innego stałego źródła produkcji energii elektrycznej w celu uzupełnienia produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

Jak już wskazano w odniesieniu do celu, jakim jest łagodzenie zmian klimatu, domniemany istotny wkład produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej w osiągnięcie celu, jakim jest adaptacja do zmian klimatu, należy oceniać z punktu widzenia końcowego zużycia energii elektrycznej, a nie wyłącznie z punktu widzenia produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej”.

183 Jak wynika z rozważań dotyczących zarzutu drugiego, a w szczególności z pkt 116 powyżej, Komisja wyjaśniła w zaskarżonej decyzji, dlaczego nie uwzględniła nieciągłego charakteru produkcji i zdefiniowała rozpatrywaną działalność gospodarczą jako działalność polegającą na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

184 Z powyższego wynika, że nawet jeśli rozważania te nie znajdują się w częściach zaskarżonej decyzji poświęconych konkretnie argumentom skarżących dotyczącym technicznych kryteriów kwalifikacji służących ocenie istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu, Komisja zajęła bezsprzecznie stanowisko w tym względzie.

185 W związku z tym zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego zasady „nie czyń poważnych szkód” innym celom środowiskowym

186 Skarżące kwestionują zgodność z prawem zaskarżonej decyzji w odniesieniu do odpowiedzi udzielonych przez Komisję na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczących zasady, zgodnie z którą rozpatrywana działalność nie powinna wyrządzać poważnych szkód innym celom środowiskowym. Na poparcie omawianego zarzutu przedstawiają one cztery części, z których każda dotyczy jednego z czterech pozostałych celów środowiskowych, a mianowicie, po pierwsze, zrównoważonego wykorzystania i ochrony zasobów wodnych i morskich, po drugie, przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, po trzecie, zapobiegania zanieczyszczeniu i jego kontroli, a po czwarte, ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów.

187 Na wstępie należy stwierdzić, co następuje: techniczne kryteria kwalifikacji przewidziane w celu ustalenia, czy dana działalność gospodarcza podlegająca tym kryteriom, ustanowionym na podstawie art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852 (istotny wkład w łagodzenie zmian

klimatu) i art. 11 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia (istotny wkład w adaptację do zmian klimatu), wyrządza poważną szkodę co najmniej jednemu z istotnych celów środowiskowych, zostały ustalone w zasadniczo identycznym brzmieniu w pkt 4.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego na podstawie art. 10 ust. 3 lit. b) owego rozporządzenia w odniesieniu do działalności polegającej na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej, wnoszącej istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz w pkt 4.3 załącznika II do tego rozporządzenia delegowanego na podstawie art. 11 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia w odniesieniu do takiej działalności, która wnosi istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. Jedyna różnica polega na tym, że poza czterema pozostałymi celami środowiskowymi cel dotyczący adaptacji do zmian klimatu znajduje się w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego, podczas gdy cel dotyczący łagodzenia zmian klimatu jest wymieniony w załączniku II do owego rozporządzenia.

188 Jednakże już we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące krytykowały techniczne kryteria kwalifikacji jedynie w odniesieniu do czterech pozostałych celów środowiskowych. Techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do tych celów środowiskowych określono w identyczny sposób jak w pkt 4.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego w wierszach 3–6 tabeli, zatytułowanej „Zasada »nie czyń poważnych szkód«”.

189 Z tego względu skarżące nie dokonują rozróżnienia między dwoma załącznikami do rozporządzenia delegowanego, mimo że techniczne kryteria kwalifikacji zostały ustanowione na podstawie dwóch odrębnych przepisów [art. 10 ust. 3 lit. b) i art. 11 ust. 3 lit. b) rozporządzenia 2020/852].

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej zrównoważonego wykorzystywania i ochrony zasobów wodnych i morskich

190 Skarżące utrzymują zasadniczo, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie ustosunkowała się do twierdzeń zawartych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej odnoszących się do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących zrównoważonego wykorzystywania i ochrony zasobów wodnych i morskich, naruszając tym samym art. 10 ust. 2 rozporządzenia 2020/852. Ich zdaniem Komisja nie zbadała konkretnie skutku wykluczenia, jaki produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej wywierałaby de facto w przestrzeni morskiej. Uważają one, że kwestia ta, podniesiona we wspomnianym wniosku, wzbudziła poważne wątpliwości co do technicznych kryteriów kwalifikacji i z tego względu jest dopuszczalna. Zawarte w zaskarżonej decyzji twierdzenie, zgodnie z którym produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej niekoniecznie pociągała za sobą wyłączne korzystanie z przestrzeni morskiej, nie jest poparte żadnym dowodem i nie odnosi się do wniosków zawartych w rezolucji Parlamentu Europejskiego przytoczonej w tym wniosku. Zawarte w technicznych kryteriach kwalifikacji odniesienie do istniejącego prawodawstwa Unii nie dotyczy skutków wykluczenia działalności ani jej skutków dla środowiska.

191 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

192 Należy zauważyć, że we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące przytoczyły najpierw techniczne kryterium kwalifikacji dotyczące zrównoważonego wykorzystywania i ochrony zasobów wodnych i morskich oraz oświadczyły, co następuje:

„Powyższe kryteria nie obejmują wpływu produkcji energii elektrycznej na morzu z energii wiatrowej jako wyłącznego korzystania z przestrzeni morskiej [przypis: »Jak wskazano w rezolucji Parlamentu z dnia 7 lipca 2021 r. w sprawie wpływu morskich farm wiatrowych i innych systemów

energii odnawialnej na sektor rybołówstwa […], pkt 30«], niewystarczającej wiedzy naukowej na temat wpływu na środowisko [przypis: »Idem, pkt 4, 14 i 38«] ani kwestii, czy ta wyłączność owej działalności stanowi zrównoważone wykorzystywanie przestrzeni morskiej i zasobów morskich".

193 W pkt 1.3 załącznika IV do zaskarżonej decyzji Komisja uznała najpierw, że przedmiotowe twierdzenie jest niedopuszczalne, ponieważ nie zostało poparte dowodami. Następnie stwierdziła ona, co następuje:

„Jednakże [Komisja] zauważa, że produkcja energii elektrycznej na morzu niekoniecznie pociąga za sobą wyłączne korzystanie z przestrzeni morskiej, ponieważ możliwe jest wielorakie wykorzystanie tej przestrzeni, co może przyczynić się do bardziej efektywnego wykorzystania przestrzeni morskiej (np. poprzez współistnienie akwakultury, rybołówstwa, odbudowy przyrody, turystyki i energii z morskich źródeł odnawialnych). Zrównoważenie środowiskowe produkcji energii elektrycznej na morzu z energii wiatrowej zapewniają kryteria DNSH, które opierają się na istniejącym prawodawstwie europejskim, w szczególności na ocenach oddziaływania na środowisko wymaganych dyrektywą [2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. 2001, L 197, s. 30)], dyrektywą [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1)], dyrektywą [Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. 2008, L 164, s. 19)], dyrektywą [Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2009, L 20, s. 7)] i dyrektywą [Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7)]".

194 Przede wszystkim, nawet jeśli niektóre fragmenty skargi dotyczące omawianej części zarzutu mogą sprawiać wrażenie, że skarżące podważają techniczne kryterium kwalifikacji co do istoty, to w pkt 140 skargi formułują one jako „konsekwencję" swoich wywodów, że odpowiedź Komisji zawartą w zaskarżonej decyzji „należy uznać za nieodnoszącą się do tego punktu wniosku [o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej], co stanowi naruszenie art. 10 ust. 2 rozporządzenia [nr 1367/2006]".

195 Wynika stąd zatem, że w omawianej części zarzutu skarżące krytykują jedynie rzekomy brak odpowiedzi na rozpatrywane twierdzenie.

196 Tymczasem należy stwierdzić, że Komisja ustosunkowała się do przedmiotowego twierdzenia w pkt 1.3 załącznika IV do zaskarżonej decyzji. Instytucja ta odnosi się tam wyraźnie do jakoby wyłącznego korzystania z przestrzeni morskiej, wpływu na rybołówstwo, analizy oddziaływania na środowisko i zrównoważenia środowiskowego działalności.

197 Co do istoty we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej ograniczono się do odesłania do rezolucji Parlamentu z dnia 7 lipca 2021 r. „w sprawie wpływu morskich farm wiatrowych i innych systemów energii odnawialnej na sektor rybołówstwa" [dokument P9_TA(2021)0338] w celu stwierdzenia, po pierwsze, że produkcja energii elektrycznej z morskiej energii wiatrowej wykorzystuje wyłącznie przestrzeń morską, a po drugie, że nie istnieją wystarczające dane naukowe dotyczące oddziaływania na środowisko.

198 Tymczasem w pkt 30 rezolucji Parlamentu z dnia 7 lipca 2021 r. „w sprawie wpływu morskich farm wiatrowych i innych systemów energii odnawialnej na sektor rybołówstwa" nie ma mowy o takiej wyłączności:

„[Parlament] jest zaniepokojony faktem, że poza zakazami i ograniczeniami działalności połowowej rybacy mają tendencję do unikania połowów na obszarach, na których znajdują się morskie farmy wiatrowe, nawet jeśli dostęp jest dozwolony, ponieważ obawiają się szkód przypadkowych, zahaczeń i utraty sprzętu połowowego, w związku z czym obawa przed potencjalnym narażeniem na ściganie jest źródłem niepokoju, co utrudnia współistnienie".

199 Abstrahując od twierdzenia, zgodnie z którym w pkt 30 rezolucji Parlamentu z dnia 7 lipca 2021 r. „w sprawie wpływu morskich farm wiatrowych i innych systemów energii odnawialnej na sektor rybołówstwa" jest mowa o wyłącznym korzystaniu z przestrzeni morskiej przez instalacje do produkcji energii elektrycznej z morskiej energii wiatrowej w stosunku do rybołówstwa, należy stwierdzić, że w punkcie tym nie ma absolutnie mowy o wszelkich pozostałych sektorach. Nie można go zatem wykorzystać jako argumentu na poparcie rozpatrywanego twierdzenia, zgodnie z którym produkcja energii elektrycznej z morskiej energii wiatrowej wykorzystuje przestrzeń morską na zasadach wyłączności, to znaczy z wyłączeniem wszelkich innych rodzajów działalności.

200 Podobne stwierdzenie odnosi się do odesłania do pkt 4, 14 i 38 rezolucji Parlamentu z dnia 7 lipca 2021 r. „w sprawie wpływu morskich farm wiatrowych i innych systemów energii odnawialnej na sektor rybołówstwa" zawartego zarówno we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, jak i w skardze. W pkt 4 wspomnianej rezolucji Parlament wskazuje, że jest „zaniepokojony niewielką ilością badań przeprowadzonych w przedmiocie demontażu morskich turbin wiatrowych i wpływem tego demontażu na środowisko". W pkt 14 tej rezolucji „podkreśla [on] potrzebę zbadania potencjalnego wpływu […] na życie morskie i rybołówstwo, który może ograniczać się do fazy operacyjnej, oraz zbadania, w jaki sposób można dokonać pozbawienia danej klasyfikacji w taki sposób, aby jego korzyści nie miały charakteru tymczasowego" oraz „podkreśla, że w przypadku pozbawienia morskich farm wiatrowych takiej klasyfikacji należy pozostawić tereny w stanie umożliwiającym prowadzenie działalności połowowej […] oraz zapewniającym ochronę i poszanowanie środowiska". W pkt 38 rzeczonej rezolucji „podkreśla [on], że do oceny skumulowanego wpływu ekologicznego, społeczno-gospodarczego i środowiskowego rosnącego wykorzystania energii z morskich źródeł odnawialnych potrzebne są znormalizowane programy monitorowania i harmonizacja danych dotyczących nakładu połowowego, oraz podkreśla [okoliczność], że dane są bardziej kompatybilne i porównywalne".

201 Niezależnie od faktu, że nie można powoływać się na rezolucję polityczną Parlamentu w celu „udowodnienia" twierdzeń faktycznych o charakterze naukowym, w każdym wypadku pkt 4, 14 i 38 rezolucji Parlamentu z dnia 7 lipca 2021 r. „w sprawie wpływu morskich farm wiatrowych i innych systemów energii odnawialnej na sektor rybołówstwa" nie zawierają żadnego wyraźnego twierdzenia, zgodnie z którym nie istniały wystarczające dane naukowe dotyczące oddziaływania na środowisko. Przeciwnie, wyrażając w pkt 38 wspomnianej rezolucji życzenie, aby dane były „bardziej kompatybilne i porównywalne", Parlament wyraźnie przyznaje, że takie dane „do oceny skumulowanego wpływu ekologicznego, społeczno-gospodarczego i środowiskowego rosnącego wykorzystania energii z morskich źródeł odnawialnych" rzeczywiście istnieją, ale należy podjąć wysiłki, aby można je było wykorzystywać w większym stopniu.

202 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie został w ogóle poparty dowodami potwierdzającymi twierdzenia skarżących. Komisja nie była zatem zobowiązana do udzielenia na nie wyraźnej odpowiedzi.

203 W związku z tym omawianą część zarzutu należy w każdym wypadku oddalić.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym

204 Skarżące utrzymują, że odpowiedź udzielona przez Komisję w zaskarżonej decyzji nie odnosi się do kwestii podniesionej we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, dotyczącej ustalenia poziomów odniesienia dotyczących dostępności i łatwości w stosowaniu niezbędnych urządzeń i komponentów, ich trwałości i zdolności do recyklingu, a także łatwości ich demontażu i poddania renowacji. Komisja nie miała podstaw, by odrzucić to pytanie jako niedopuszczalne. Nie wzięła ona pod uwagę wymogów określonych w art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2020/852, w którym wskazano dokładnie, w jakich warunkach daną działalność można uznać za wyrządzającą poważne szkody celowi polegającego na przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym. Odnosząc się do okoliczności, że inne instrumenty polityczne i akty prawne są właściwsze do realizacji tych priorytetów, potwierdza ona, że nie zastosowała wymogów tego przepisu.

205 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

206 We wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące przytoczyły najpierw techniczne kryterium kwalifikacji dotyczące przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym i stwierdziły, co następuje:

„W ramach przeglądu wewnętrznego należy ustalić jasne poziomy odniesienia dotyczące: a) dostępności i przydatności niezbędnych urządzeń i komponentów, b) ich trwałości i zdolności do recyklingu oraz c) łatwości ich demontażu i odnowienia zgodnie z wymogami określonymi w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2020/852”.

207 W pkt 1.4 załącznika IV do zaskarżonej decyzji Komisja odpowiedziała na odnośne twierdzenie w następujący sposób:

„Argument ten nie jest poparty dowodami i dlatego powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny. Wnioskodawca nie wykazał źródła tego obowiązku. Zamiast tego poprzestaje on na złożeniu oświadczenia co do zasady.

Komisja zauważa jednak, że zasada DNSH stosowana do celu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym jest dostosowana do [rozporządzenia 2020/852]. Pojęcia »dostępności«, »przydatności«, »trwałości«, »łatwości demontażu« i »poddania renowacji« są bardzo złożone, co ogranicza skuteczność ogólnych progów w ramach taksonomii europejskiej. Do realizacji tych priorytetów bardziej odpowiednie są inne instrumenty polityczne i akty prawne. Na przykład wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów […], przyjęty niedawno przez Komisję, powinien zapewnić skuteczny proces ustanawiania minimalnych wymogów dotyczących wprowadzania takich urządzeń lub komponentów do obrotu. W związku z tym twierdzenie to jest również bezzasadne”.

208 Przede wszystkim skarżące słusznie kwestionują stanowisko zajęte przez Komisję w akapicie pierwszym przytoczonym w pkt 207 powyżej, zgodnie z którym to twierdzenie zawarte we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jest niedopuszczalne.

209 Po pierwsze, należy przypomnieć, że rozpatrywane techniczne kryterium kwalifikacji ma następujące brzmienie: „W ramach tej działalności ocenia się dostępność urządzeń i komponentów o wysokiej trwałości i zdolności do recyklingu, które łatwo zdemontować i poddać renowacji, i w miarę możliwości się je wykorzystuje”. To, co skarżące skrytykowały we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ogranicza się do braku jasnych wskaźników referencyjnych, które byłyby wymagane w tym względzie. Tego twierdzenia dotyczącego braku takich wskaźników nie można było poprzeć okolicznościami faktycznymi. Wbrew temu, co uznała Komisja w zdaniu pierwszym akapitu pierwszego przytoczonego w pkt 207 powyżej, fakt, że twierdzenie dotyczące braku takich wskaźników nie zostało poparte dowodami, nie czyni go zatem niedopuszczalnym.

210 Po drugie, w zdaniu drugim akapitu pierwszego przytoczonego w pkt 207 powyżej Komisja niesłusznie uznała, że twierdzenie to jest niedopuszczalne, ponieważ we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące nie wskazały przepisu, z którego mógłby wynikać obowiązek ustalenia jasnych wskaźników referencyjnych. Kwestie prawne nie wchodzą w zakres stanu faktycznego, który strony mają ustalić za pomocą przedstawienia dowodów.

211 Co do istoty skarżące twierdzą, że udzielona przez Komisję w zaskarżonej decyzji odpowiedź na rozpatrywane twierdzenie jest sprzeczna z art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2020/852. Zgodnie z tym przepisem „daną działalność gospodarczą uznaje się […] za wyrządzającą poważne szkody […] gospodarce o obiegu zamkniętym, w tym zapobieganiu powstawaniu odpadów i recyklingowi, jeżeli:

(i) działalność ta prowadzi do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu;

(ii) działalność ta prowadzi do znacznego zwiększenia wytwarzania, spalania lub unieszkodliwiania odpadów, z wyjątkiem spalania odpadów niebezpiecznych nienadających się do recyklingu; lub

(iii) długotrwałe składowanie odpadów może wyrządzać poważne i długoterminowe szkody dla środowiska”.

212 Skarżące podnoszą zatem, że obowiązek ustalenia jasnych wskaźników referencyjnych wynika z art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2020/852, co stanowi dopuszczalne uściślenie rozpatrywanego twierdzenia. Należy zatem odrzucić bronioną przez Komisję tezę, jakoby chodziło tu o nowy, a zatem niedopuszczalny powód.

213 Argument skarżących polega zasadniczo na stwierdzeniu, że Komisja powinna była ustalić progi ilościowe lub jasne wskaźniki referencyjne.

214 Otóż z art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2020/852 wynika, że techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione w szczególności na podstawie art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia muszą „być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy" (zob. pkt 162 powyżej). W niniejszej sprawie Komisja wyraźnie wskazała w zdaniu drugim akapitu drugiego przytoczonego w pkt 207 powyżej, że jej zdaniem pojęcia „dostępności", „przydatności", „trwałości", „łatwości demontażu" i „poddania renowacji", używane w technicznych kryteriach kwalifikacji, są bardzo złożone, co ogranicza skuteczność ogólnych progów w ramach taksonomii europejskiej.

215 W treści art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2020/852 nie ma również elementów, które wskazywałyby, że kryteria, o których mowa w tym przepisie, muszą być ilościowe w tym sensie, że ustanawiają konkretne progi lub jasne wskaźniki referencyjne. Jak słusznie podnosi Komisja, skarżące ograniczają się do twierdzenia, że taka sytuacja ma miejsce, lecz nie przedstawiają żadnego bardziej szczegółowego argumentu na poparcie tej tezy.

216 Argumenty podniesione przez skarżące nie pozwalają uznać, że Komisja popełniła w tym względzie oczywisty błąd w ocenie.

217 Ze zdań trzeciego i czwartego akapitu drugiego przytoczonego w pkt 207 powyżej wynika bowiem, że „[d]o realizacji tych priorytetów bardziej odpowiednie są inne instrumenty polityczne i akty prawne" oraz że „[n]a przykład wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów […], przyjęty niedawno przez Komisję, powinien zapewnić skuteczny proces ustanawiania minimalnych wymogów dotyczących wprowadzania takich urządzeń lub komponentów do obrotu". Skarżące zdają się z tego wnioskować, że Komisja przyznaje, iż techniczne kryteria kwalifikacji nie są wystarczające, aby uniknąć poważnej szkody dla gospodarki o obiegu zamkniętym, w tym zapobiegania powstawaniu odpadów i recyklingu.

218 Jednakże skarżące przeinaczają to, co Komisja stwierdziła w zaskarżonej decyzji. Po pierwsze, wskazała ona, że pojęcia „dostępności", „przydatności", „trwałości", „łatwości demontażu" i „poddania renowacji", używane w technicznych kryteriach kwalifikacji, są bardzo złożone, co ogranicza skuteczność ogólnych progów w ramach taksonomii europejskiej (zob. pkt 214 powyżej). A zatem jest jasne, że przede wszystkim uważa ona, iż w szczególnym kontekście taksonomii dane były zbyt złożone, aby umożliwić ustalenie ogólnych progów. Dopiero w drugiej kolejności Komisja wyjaśniła zasadniczo, że bardziej szczegółowe instrumenty prawne, tj. poświęcone aspektom gospodarki o obiegu zamkniętym, byłyby znacznie bardziej odpowiednie do ustanowienia bardziej szczegółowych ram i ewentualnie progów ilościowych. W konsekwencji należy stwierdzić, że we wspomnianej decyzji Komisja po prostu nie mówi o tym, co odczytują z niej skarżące.

219 Z powyższego wynika, że argumenty skarżących nie podważają dokonanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji oceny co do istoty rozpatrywanego twierdzenia, w związku z czym należy oddalić omawianą część zarzutu.

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli

220 Co się tyczy zasady „nie czyń poważnych szkód" celowi środowiskowemu, jakim jest zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola, skarżące kwestionują zawarte w zaskarżonej decyzji twierdzenie, zgodnie z którym argumenty, które przedstawiły one we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, są niedopuszczalne. Ich zdaniem nie można odrzucić zakwestionowania braku technicznych kryteriów kwalifikacji z tego względu, że nie zostało ono

poparte dowodami. Zaproponowana przez Komisję w tej decyzji wykładnia dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz.U. 2002, L 189, s. 12) jest sprzeczna z duchem i brzmieniem tej dyrektywy oraz pozostaje w sprzeczności z celem i skutecznością (effet utile) rozporządzenia nr 1367/2006. Komisja powinna była wskazać, czy zajmie się kwestią uzupełnienia tej dyrektywy tymi szczególnymi przepisami dotyczącymi produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej. Komisja naruszyła zatem art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006.

221 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

222 W odniesieniu do technicznego kryterium kwalifikacji dotyczącego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli skarżące podniosły we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, co następuje:

„Jak wspomniano powyżej, rozporządzenie delegowane stanowi, że cel środowiskowy, jakim jest zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola, nie ma zastosowania do (»nie dotyczy« […]) produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej.

W ramach wewnętrznej procedury odwoławczej należy w szczególności ocenić zasadę DNSH działalności w zakresie zanieczyszczenia hałasem, a w szczególności przepis i skuteczność (effet utile) dyrektywy 2002/49 w sprawie zanieczyszczenia hałasem.

Stowarzyszenia odnoszą się również do decyzji komisji PETI Parlamentu Europejskiego z dnia 10 stycznia 2022 r. w sprawie petycji 0482/2021 dotyczącej hałasu turbin wiatrowych, aby dokładniej zbadać nie tylko charakter hałasu turbin wiatrowych, ale również najlepszy sposób rozwiązania tego problemu poprzez przyjęcie przepisów prawa Unii”.

223 W pkt 1.5 załącznika IV do zaskarżonej decyzji Komisja odpowiedziała na odnośne twierdzenie w następujący sposób:

„Twierdzenie to nie jest poparte dowodami i dlatego powinno zostać odrzucone jako niedopuszczalne. Wnioskodawca nie wykazał źródła tego obowiązku. Zamiast tego poprzestaje on na złożeniu oświadczenia co do zasady.

Komisja zauważa jednak, że twierdzenie to pomija kluczowe aspekty technicznych kryteriów kwalifikacji i prawodawstwa Unii. W odniesieniu do projektów dotyczących energii wiatrowej prawodawstwo Unii wymaga od państw członkowskich, by dokonały oceny, czy ze względu na specyfikę przedsięwzięć, ich lokalizację i ich potencjalny wpływ konieczne jest przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą [2011/92]. Jeżeli chodzi o kwestię hałasu, prawodawstwo Unii przewiduje monitorowanie przypadków, w których występują znaczące skutki dla zdrowia związane z hałasem, jak na przykład w obiektach przemysłowych znajdujących się w pobliżu aglomeracji, oraz przygotowanie planów działania (zob. [dyrektywa 2002/49]). Decyzja o włączeniu zarządzania hałasem w odniesieniu do wszystkich obiektów przemysłowych do zakresu stosowania prawodawstwa Unii powinna uwzględniać zasadę pomocniczości Unii i skuteczności całego prawodawstwa Unii Europejskiej. Wykracza to poza ramy [rozporządzenia 2020/852]. W związku z tym twierdzenie to jest również bezzasadne”.

224 Skarżące twierdzą, że odpowiedź udzielona w zaskarżonej decyzji na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jest sprzeczna z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006. Nie wyjaśniają one jednak, dlaczego uważają, że przepis ten został naruszony. Argument ten należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.

225 Ponadto należy zauważyć, że skarżące nie powołują się na naruszenie art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia 2020/852, który [w związku z art. 10 ust. 3 lit. b) i art. 11 ust. 3 lit. b) rozporządzenia 2020/852] jest jednak podstawą prawną technicznych kryteriów kwalifikacji rozpatrywanych w ramach omawianej części zarzutu.

226 Jeśli chodzi o kwestię dopuszczalności argumentów skarżących przedstawionych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, poruszoną zarówno w zaskarżonej decyzji, jak i w odpowiedzi na skargę, z tych samych powodów co te, które zostały wskazane w pkt 210 powyżej, nie można zarzucać skarżącym, że nie odesłały one do konkretnego przepisu, z którego wynika obowiązek ustalenia precyzyjnych technicznych kryteriów kwalifikacji w celu zapewnienia, że produkcja energii elektrycznej z energii wiatrowej nie będzie wyrządzać poważnych szkód zapobieganiu zanieczyszczeniom i ich kontroli.

227 Komisja zdaje się zgadzać z tym, że co do zasady rozporządzenie 2020/852 wymaga takich kryteriów. Tymczasem, jak słusznie podnoszą skarżące, w takiej sytuacji może zaskakiwać, że rozporządzenie delegowane faktycznie nie ustanawia technicznych kryteriów kwalifikacji, wskazując po prostu „nie dotyczy”. W tych okolicznościach nie było konieczne bardziej szczegółowe uzasadnienie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożonego przez skarżące, które po prostu twierdzą, że należało wskazać precyzyjne kryteria zamiast wzmianki „nie dotyczy”.

228 Co do istoty argumenty skarżących dotyczą jedynie aspektu hałasu, a w szczególności dyrektywy 2002/49. Zdaniem skarżących Komisja przyznała, że dyrektywa ta ma zastosowanie do działalności polegającej na produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej. Twierdzą one, że Komisja powinna była jasno wskazać, czy zamierza uzupełnić tę dyrektywę przepisami szczególnymi dla tej działalności (czy też nie zamierza jej uzupełniać).

229 Te argumenty skarżących są bezskuteczne. W zakresie, w jakim skarżące ograniczają się bowiem do twierdzenia w nich, że Komisja powinna była zająć w zaskarżonej decyzji stanowisko w kwestii, czy należy zmienić dyrektywę 2002/49, skarżące powołują się już nie na wewnętrzną procedurę odwoławczą w odniesieniu do rozporządzenia delegowanego, lecz raczej na wewnętrzną procedurę odwoławczą w stosunku do tej dyrektywy. Tymczasem nawet przy założeniu, że wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej można by interpretować w ten sposób, iż dotyczy on również wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej tej dyrektywy, należałoby stwierdzić, że taki wniosek jest spóźniony, ponieważ nie został złożony w terminie ośmiu tygodni od przyjęcia lub opublikowania dyrektywy (lub aktów ją zmieniających), który jest przewidziany w art. 10 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 1367/2006. Wniosek ten został bowiem złożony w dniu 3 stycznia 2022 r. (zob. pkt 4 powyżej), a dyrektywa 2002/49 została ostatnio zmieniona dyrektywą delegowaną Komisji (UE) 2021/1226 z dnia 21 grudnia 2020 r. (Dz.U. 2021, L 269, s. 65), opublikowaną w Dzienniku Urzędowym w dniu 28 lipca 2021 r., a zatem zdecydowanie ponad osiem tygodni przed złożeniem wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. W konsekwencji argumenty te nie mają wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, a zatem są nieistotne dla sprawy.

230 W zakresie, w jakim z pkt 142 repliki można wywnioskować, że skarżące odnoszą się w rzeczywistości nie do dyrektywy 2002/49, lecz do „braku technicznych kryteriów kwalifikacji w odniesieniu do zasady »nie czyń poważnych szkód« celowi polegającemu na zapobieganiu zanieczyszczeniom i ich kontroli”, powstaje pytanie, czy skarżące wyjaśniły w sposób dopuszczalny to, co przedstawiły już w skardze, czy też zmieniły swoje argumenty w sposób niedopuszczalny na tym etapie postępowania.

231 Jednakże nawet gdyby należało przyjąć to uściślenie, nie można uwzględnić takiej argumentacji. Podobnie bowiem jak Komisja wskazała w odpowiedzi na skargę, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja odnosi się do dyrektywy 2011/92. Zdaniem Komisji w przypadku działalności lub przedsięwzięć, które podlegają ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z wymogami określonymi w kryteriach zasady „nie czyń poważnych szkód” w odniesieniu do celu środowiskowego, jakim jest ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów na podstawie dodatku D do załącznika I i załącznika II do rozporządzenia delegowanego, ewentualne skutki hałasu są oceniane w ramach tej oceny oddziaływania na środowisko. Wynika z tego, że skutki hałasu zostały uwzględnione w rozporządzeniu delegowanym.

232 Tymczasem należy stwierdzić, jak uczyniła to Komisja w duplice, że zarówno w skardze, jak i w replice skarżące całkowicie milczą w odniesieniu do argumentu Komisji dotyczącego dyrektywy 2011/92. Wobec braku argumentów podważających lub przynajmniej poruszających ten kluczowy argument Komisji uchybiły one ciążącemu na nich obowiązkowi wykazania oczywistego błędu w ocenie, jakiego miałaby się dopuścić Komisja w zaskarżonej decyzji. Omawianą część zarzutu należy zatem oddalić.

W przedmiocie części czwartej, dotyczącej ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów

233 Skarżące zarzucają Komisji, że nie poruszyła kwestii, czy odpowiednie techniczne kryteria kwalifikacji określone w pkt 4.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego oraz w dodatku D do tego rozporządzenia mają zastosowanie wyłącznie w strefach „Natura 2000”. Ponadto uważają one, że stanowisko zajęte przez Komisję nie mogło już zostać utrzymane w świetle zmian legislacyjnych, które nastąpiły po przyjęciu wspomnianego rozporządzenia delegowanego. Ich zdaniem miały one prawo przedstawić takie uzupełniające argumenty, które nie mogły zostać sformułowane we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ponieważ w tamtym momencie jeszcze nie istniały. Komisja naruszyła zatem art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006.

234 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

235 W odniesieniu do technicznego kryterium kwalifikacji dotyczącego ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów skarżące podniosły we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, co następuje:

„W rozporządzeniu delegowanym uznano, że zasada DNSH w odniesieniu do ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów jest spełniona w warunkach podobnych do warunków związanych z celem zrównoważonego wykorzystywania i ochrony zasobów wodnych i morskich (pkt 4.3 załączników I i II do rozporządzenia [delegowanego]).

Rodzi to dwie kwestie, które należy rozważyć w ramach wewnętrznej procedury odwoławczej.

Z jednej strony oznacza to, że ocena zasady DNSH w odniesieniu do celu, jakim jest ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów, nie obejmuje cech produkcji energii elektrycznej na lądzie (w przeciwieństwie do produkcji energii elektrycznej na morzu) z energii wiatrowej jako całości, lecz dotyczy jedynie obszarów Natura 2000 […].

[…]

Natomiast określone wymogi dotyczące konkretnie produkcji energii elektrycznej na morzu z energii wiatrowej stanowią jedynie ogólne odniesienie do dyrektywy 2008/56, do decyzji 2017/848 i do dyrektywy 2011/92".

236 W pkt 1.6 załącznika IV do zaskarżonej decyzji Komisja odpowiedziała na odnośne twierdzenie w następujący sposób:

„Twierdzenie to wynika z błędnej wykładni dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego. W dodatku D nie dokonano rozróżnienia na działalność lądową i działalność na morzu, ponieważ wszystkie rodzaje działalności związanej z produkcją energii wiatrowej na lądzie i na morzu podlegają ocenie oddziaływania na środowisko lub odpowiedniej ocenie (art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej). W przypadku przedsięwzięć dotyczących energii wiatrowej prawodawstwo Unii wymaga, aby państwa członkowskie zbadały konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE w celu uwzględnienia skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, w tym na bioróżnorodność i przejmowanie gruntów netto. Taka ocena uwzględnia szczególne cechy przedsięwzięć, ich lokalizację i ich potencjalny wpływ. Wymóg ten ma również zastosowanie poza obszarami Natura 2000. W związku z tym twierdzenie wnioskodawcy jest bezzasadne".

237 Skarżące twierdzą, że odpowiedź ta jest sprzeczna z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006. Nie wyjaśniają one jednak, dlaczego uważają, że przepis ten został naruszony. Argument ten należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.

238 W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie odniosła się do przedmiotowego twierdzenia, a w szczególności do kwestii, czy techniczne kryteria kwalifikacji dotyczą wyłącznie obszarów Natura 2000.

239 Komisja twierdzi, że stwierdziła niedopuszczalne rozszerzenie odnośnego twierdzenia. Jej zdaniem skarżące sformułowały w skardze „ogólne i całościowe twierdzenie dotyczące »odpowiednich technicznych kryteriów kwalifikacji«".

240 Jednakże sformułowanie „[w] szczególności" zawarte na początku pkt 163 skargi wyjaśnia wyraźnie, na jaki szczególny aspekt powołują się skarżące w celu twierdzenia, że techniczne kryteria kwalifikacji są problematyczne. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że skarżące poruszyły kwestię możliwości stosowania poza obszarami Natura 2000 we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Ponieważ argumenty skarżących zawarte w skardze są interpretowane w ten sposób, nie powstaje problem dopuszczalności.

241 Co do istoty przedmiotowe twierdzenie jest oczywiście bezzasadne. Z przedostatniego zdania akapitu przytoczonego w pkt 236 powyżej wynika bowiem jednoznacznie, że zdaniem Komisji kwestia, czy przedsięwzięcie jest zlokalizowane na obszarze Natura 2000, jest bez znaczenia. Komisja ustosunkowała się zatem do tego twierdzenia, w związku z czym omawiana część zarzutu jest bezzasadna w tym względzie.

242 W drugiej kolejności skarżące odsyłają do zmian, które nastąpiły po przyjęciu rozporządzenia delegowanego.

243 W tym względzie Komisja jest zdania, że z pkt 164 skargi wynika, iż skarżące odnoszą się nie do zaskarżonej decyzji, lecz do rozporządzenia delegowanego. Komisja przeinacza jednak ich argument. Prawdą jest, że we wspomnianym punkcie skargi wychodzą one z wyraźnego założenia, zgodnie z którym „techniczne kryteria kwalifikacji gwarantują, że działalność nie wyrządza poważnych szkód celowi środowiskowemu, jakim jest ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów w rozporządzeniu delegowanym". Jednakże podniesiony przez skarżące argument jest z kolei oparty na tym, że „takiego wniosku nie można było już przyjąć z prawnego punktu widzenia w chwili wydania [wspomnianej decyzji] z uwagi na publiczne stanowisko Komisji w tychże kwestiach". Jest zatem oczywiste, że skarżące odnoszą się do tej decyzji, zaś rozważania dotyczące wspomnianego rozporządzenia delegowanego są jedynie hipotetyczne. Argument Komisji dotyczący niedopuszczalności skargi w tym względzie należy zatem również oddalić.

244 Komisja utrzymuje ponadto, że argumenty skarżących dotyczące rozwoju sytuacji po przyjęciu rozporządzenia delegowanego są niedopuszczalne, ponieważ nie zostały podniesione we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, a zatem są one nowe.

245 Ze swej strony skarżące podkreślają, że argumenty te – oparte na zaleceniu i wniosku Komisji dotyczącym dyrektywy z dnia 18 maja 2022 r. – nie mogły zostać sformułowane we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożonym w dniu 3 lutego 2022 r. W zaskarżonej decyzji z dnia 7 lipca 2022 r. należało wziąć pod uwagę wpływ tego zalecenia i tego wniosku dotyczącego dyrektywy na cel polegający na ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów.

246 Jak słusznie podnosi Komisja, argumenty te należy odrzucić jako niedopuszczalne. Jak przypomniano w pkt 28 powyżej, z orzecznictwa wynika, że skarga na decyzję oddalającą jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie może opierać się na nowych podstawach lub dowodach, które nie zostały przedstawione we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej, pod rygorem pozbawienia określonego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 wymogu dotyczącego uzasadnienia takiego wniosku jego skuteczności (effet utile) i zmiany przedmiotu postępowania wszczętego wskutek tego wniosku. Instytucja lub organ Unii, które wydały akt administracyjny, którego dotyczy wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, nie są zobowiązane do zbadania podstaw innych niż te, które zostały wskazane przez wnioskodawcę w chwili złożenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.

247 Z powyższego wynika, że Komisja nie była zobowiązana do zbadania skutków zalecenia i wniosku dotyczącego dyrektywy, które nie zostały wymienione we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, a to tym bardziej dlatego, że powinna była to uczynić z własnej inicjatywy.

248 Owe argumenty skarżących należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne.

249 W konsekwencji należy oddalić omawianą część zarzutu w całości, a w konsekwencji – oddalić zarzut czwarty w całości.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego obowiązku uzasadnienia

250 Skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona pod dwoma względami. W pierwszej kolejności podnoszą one, że twierdzenie, zgodnie z którym nie jest możliwe uwzględnienie nieciągłego charakteru działalności, nie jest uzasadnione w świetle wymogu zawartego w art. 19 ust. 1 rozporządzenia 2020/852. Dorozumiane rozumowanie oparte na okoliczności, że wspomniane rozporządzenie dotyczy głównie działalności gospodarczej i że analiza na poziomie systemu nie była możliwa, nie stanowi wystarczającego uzasadnienia, ponieważ, po pierwsze, nieciągłość dotyczy samej działalności, a po drugie, cel tego rozporządzenia nie został również zdefiniowany lub wyjaśniony. W drugiej kolejności twierdzą one, że decyzja o wyłączeniu produkcji energii elektrycznej z energii wiatrowej z ilościowych technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących istotnego wkładu w osiągnięcie celu środowiskowego polegającego na łagodzeniu zmian klimatu nie jest poparta wystarczającym uzasadnieniem. Oświadczenie Komisji odzwierciedla stanowiska wyrażone przez organy doradcze, a nie stanowisko tej instytucji.

251 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

252 Należy z góry przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia decyzji stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, odnoszącej się do materialnej legalności spornego aktu. Uzasadnienie decyzji polega bowiem na formalnym wskazaniu podstaw, na jakich opiera się ta decyzja. W przypadku gdy podstawy te są dotknięte błędami, błędy te stanowią wadę naruszającą materialną legalność decyzji, ale nie jej uzasadnienie, które może być wystarczające, nawet jeśli przedstawia niewłaściwe podstawy (zob. wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 181 i przytoczone tam orzecznictwo).

253 Zatem za pomocą dwóch argumentów przedstawionych w ramach zarzutu piątego skarżące zdają się kwestionować nie uzasadnienie zaskarżonej decyzji w tym względzie, lecz raczej jej zasadność.

254 Tymczasem w odniesieniu do argumentu pierwszego z pkt 115–133 powyżej wynika, po pierwsze, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji w tym względzie umożliwiło zarówno skarżącym wniesienie skargi na tę decyzję, jak i Sądowi, jako właściwemu sądowi, dokonanie kontroli (zob. pkt 153 powyżej), w związku z czym nie można stwierdzić braku uzasadnienia, a po drugie, że ocena Komisji w tym względzie jest wolna od oczywistych błędów w ocenie.

255 Co się tyczy drugiego argumentu, z pkt 159–163 powyżej wynika, że w zaskarżonej decyzji Komisja dobrze wyjaśniła, dlaczego ustaliła techniczne kryteria kwalifikacji o charakterze jakościowym, a nie ilościowym.

256 Z powyższego wynika, że krytykowane przez skarżące uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest wystarczające w świetle kryteriów wynikających z orzecznictwa, a jeśli chodzi o ocenę Komisji krytykowaną w pierwszym argumencie skarżących, nie zawiera ona błędów w ocenie.

257 W konsekwencji zarzut piąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu posiłkowego, dotyczącego niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego

258 W replice skarżące podnoszą tytułem ewentualnym zarzut dodatkowy na podstawie art. 277 TFUE, który dotyczy niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego. Zarzut ten został przedstawiony „w odpowiedzi na argumenty niedopuszczalności […], zgodnie z którymi skarżące kwestionują nie zaskarżoną decyzję, lecz rozporządzenie delegowane", które to argumenty – zdaniem skarżących – Komisja przedstawiła w pkt 33–35, 58, 62, 74, 90, 101, 102, 128, 135, 153 i 156 odpowiedzi na skargę. Na poparcie tego zarzutu skarżące odsyłają do niektórych argumentów, które przedstawiły w skardze na poparcie zarzutu pierwszego (a mianowicie pkt 51–58, 63 i 68–70 skargi), drugiego (a mianowicie pkt 75, 82, 83, 91–97 skargi) i czwartego (a mianowicie pkt 139, 140, 144, 145, 147, 148 i 162–171 skargi), i twierdzą, że należy stwierdzić nieważność wspomnianej decyzji na podstawie tego podniesionego na podstawie art. 277 TFUE zarzutu posiłkowego, dotyczącego niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego.

259 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność omawianego zarzutu posiłkowego. Na rozprawie Komisja częściowo wycofała argumenty, w których twierdziła, że niektóre argumenty wysunięte przez skarżące w skardze są niedopuszczalne, ponieważ są skierowane nie przeciwko zaskarżonej decyzji, lecz przeciwko rozporządzeniu delegowanemu, co zostało odnotowane w protokole rozprawy. Chodzi tu o argumenty Komisji zawarte w pkt 34, 58, 62, 74, 90 (ale wyłącznie w odniesieniu do pkt 82 i 83 skargi), 128 i 135 odpowiedzi na skargę.

260 Skarżące przedstawiają zasadniczo ów zarzut posiłkowy, na wypadek gdyby Sąd uznał za zasadne argumenty Komisji, w których podnosi ona niedopuszczalność niektórych argumentów przedstawionych w skardze ze względu na to, że nie kwestionują one zaskarżonej decyzji, lecz rozporządzenie delegowane.

261 Tymczasem, po pierwsze, Komisja wycofała wspomniane argumenty, który są zawarte w pkt 34, 58, 62, 74, 90 (ale wyłącznie w odniesieniu do pkt 82 i 83 skargi), w pkt 128 i 135 odpowiedzi na skargę (zob. pkt 259 powyżej). Podczas gdy pkt 33 odpowiedzi na skargę służy jedynie wprowadzeniu argumentu przedstawionego w pkt 34 tego pisma procesowego, pkt 35 tego pisma zawiera tylko jego rozwinięcie. Cofnięcie tego argumentu przez Komisję obejmuje zatem całość pkt 33–35 omawianego pisma procesowego, na które powołują się skarżące (zob. pkt 258 powyżej).

262 Po drugie, jeśli chodzi o pozostałe argumenty Komisji, a mianowicie te, które przedstawiła ona w pkt 90 (ale nie w odniesieniu do pkt 82 i 83 skargi, zob. pkt 259 powyżej, a zatem wyłącznie w odniesieniu do pkt 91 i 92 skargi), 101, 102, 153 i 156 skargi, należy przede wszystkim zauważyć, że wbrew temu, co zdają się sądzić skarżące (zob. pkt 258 powyżej), w pkt 102 i 156 odpowiedzi na skargę Komisja podnosi niedopuszczalność argumentów skarżących, które zostały w tych punktach wskazane, nie ze względu na to, że dotyczyły one rozporządzenia delegowanego zamiast zaskarżonej decyzji, lecz z innych powodów.

263 Po trzecie, z powyższego wynika, że część druga zarzutu drugiego, do której odnosi się argument Komisji w pkt 90 odpowiedzi na skargę, oraz część trzecia zarzutu czwartego, do której Komisja odnosi się w pkt 101 tej odpowiedzi, mogły zostać oddalone co do istoty (zob. pkt 109–135, 224–232 powyżej). Część czwarta tego zarzutu, do której odnosi się Komisja w pkt 153 odpowiedzi na

skargę, została odrzucona jako częściowo niedopuszczalna z innego powodu niż zarzut skierowany przeciwko rozporządzeniu delegowanemu zamiast przeciwko zaskarżonej decyzji, a częściowo została ona oddalona jako bezzasadna (zob. pkt 237–249 powyżej).

264 W konsekwencji wszystkie argumenty Komisji dotyczące niedopuszczalności niektórych argumentów podniesionych przez skarżące w skardze ze względu na to, że nie kwestionują one zaskarżonej decyzji, lecz rozporządzenie delegowane, zostały albo cofnięte, albo nie zostały uwzględnione przez Sąd, w związku z czym warunek wskazany przez skarżące w celu podniesienia omawianego zarzutu posiłkowego nie został spełniony. Sąd nie jest zatem zobowiązany do jego analizy.

Wnioski

265 Z całości powyższych rozważań wynika, że nie można uwzględnić całości zarzutów przedstawionych przez skarżące. Skargę należy zatem oddalić.

W przedmiocie kosztów

266 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

267 Ponieważ skarżące przegrały sprawę, zgodnie z żądaniami Komisji należy je obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Fédération environnement durable, Bundesinitiative Vernunftkraft eV, Vent de Colère! – Fédération nationale i Vent de Raison – Wind met Redelijkheid (VdR-WmR) zostają obciążone kosztami postępowania.**

Costeira Kancheva Öberg

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 września 2025 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Żądania stron 3

Co do prawa 3

Uwagi wstępne dotyczące rozporządzenia 2020/852 i rozporządzenia delegowanego 3

Uwagi wstępne w przedmiocie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej i zakresu kontroli sprawowanej przez Sąd 7

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego opracowania rozporządzenia delegowanego . . 10

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 6–8 konwencji z Aarhus i art. 9 rozporządzenia nr 1367/2006 10

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1367/2006 11

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej naruszenia art. 10 ust. 4, art. 11 ust. 4 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2020/852 15

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego łagodzenia zmian klimatu 17

W przedmiocie dopuszczalności argumentów wysuniętych przez skarżące w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2023 r. 18

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 37 Karty praw podstawowych, art. 191 TFUE i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2020/852 19

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2020/852 23

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia 2020/852 27

W przedmiocie części czwartej, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852 27

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego adaptacji do zmian klimatu 28

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego zasady „nie czyń poważnych szkód” innym celom środowiskowym 34

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej zrównoważonego wykorzystywania i ochrony zasobów wodnych i morskich 35

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym . . . 38

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli . . . 40

W przedmiocie części czwartej, dotyczącej ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów 43

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego obowiązku uzasadnienia 46

W przedmiocie zarzutu posiłkowego, dotyczącego niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego 47

Wnioski 48

W przedmiocie kosztów 48